

Č e s k ý t e l e k o m u n i k a č n í ú ř a d

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Číslo jednací

Praha

ČTÚ-3 695/2015-606/XLV.vyř.

1. března 2018

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a podle § 127 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává v řízení vedeném pod čj. ČTÚ-3 695/2015-606, které bylo zahájeno na základě spisu čj. 25 C 412/2010 postoupeného Okresním soudem v Lounech, kdy se žalobce, společnost GRAPE SC, a.s., IČO: 257 08 783, se sídlem Václavské náměstí 832/19, 110 00 Praha 1, zastoupená JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 559/28, 120 00 Praha 2, (dále jen „navrhovatel“), domáhal podanou žalobou proti žalovanému Pavlu Bartošovi, IČO: 726 27 786, s místem podnikání Svatováclavská 1931, 438 01 Žatec, zastoupenému Mgr. Petrem Pleštilem, advokátem, se sídlem Ovčí hájek 2172/42, 158 00 Praha 5, (dále jen „odpůrce“), zaplacení částky 76.358,34 Kč za poskytování služby přístupu k internetu, tzv. služba konektivity, v novém projednání věci toto

rozhodnutí:

I. Podle § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se návrhu navrhovatele vyhovuje a odpůrce je povinen zaplatit za poskytování služby přístupu k internetu, tzv. služby konektivity, za měsíc leden 2009 na základě faktury č. 0109000154 částku ve výši 29.750 Kč, spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p. a. z této částky za období ode dne 30. 11. 2010 do zaplacení, za měsíc květen 2009 na základě faktury č. 010902027 částku ve výši 29.750 Kč, spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p. a. z této částky za období ode dne 30.11. 2010 do zaplacení, a za měsíc červen 2009 na základě faktury č. 010902455, po částečném stornu uvedené faktury, částku ve výši 16.858,34 Kč, spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p. a. z této částky za období ode dne 30. 11. 2010 do zaplacení, tj. celkem na částku 76.358,34 Kčs příslušenstvím, to do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Podle § 127 odst. 4 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), je odpůrce povinen nahradit navrhovateli náklady správního řízení ve výši 26.650 Kč, a to k rukám právního zástupce navrhovatele, do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Správní řízení bylo zahájeno Českým telekomunikačním úřadem, odborem pro severočeskou oblast, na základě spisu postoupeného Okresním soudem v Lounech přípisem ze dne 2. 5. 2013, který jej vedl pod čj. 25 C 412/2010. Spis byl postoupen na základě usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem čj. 17 Co 414/2012-174 ze dne 4. 3. 2013. Ze soudního spisu je zřejmé, že ačkoliv byl Okresním soudem v Lounech postoupen spis týkající se zaplacení částky 78 904,84 Kč, tak byl ve skutečnosti postoupen jen do částky 76.358,34 Kč, když v části II. výroku, týkající se zamítnutí žaloby v částce 2.546,50 Kč, nabylo uvedené rozhodnutí Okresního soudu v Lounech právní moci dne 7. 6. 2012, neboť Krajský soud v Ústí nad Labem uvedeným

usnesením zrušil rozsudek Okresního soudu v Lounech čj. 25 C 412/2010-134 pouze ve výrocích I. a III., a v uvedeném rozsahu řízení zastavil. Odbor pro severočeskou oblast vedl toto správní řízení pod čj. ČTÚ-44 131/2013-635/FrM. Dne 4. 6. 2013 vyměřil správní poplatek, který byl navrhovatelem uhrazen.

Na základě žádosti Okresního soudu v Lounech ze dne 29. 5. 2013, která byla doručena Českému telekomunikačnímu úřadu dne 3. 6. 2013, byl spis vrácen tomuto soudu z důvodu, že žalobce/navrhovatel podal dovolání proti uvedenému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem. Po odmítnutí dovolání Nejvyšším soudem České republiky ze dne 29. 1. 2014 byl spis dne 12. 3. 2014 opět postoupen Okresním soudem v Lounech na odbor pro severočeskou oblast. Pro vysoký nápad věci na tomto odboru se uvedený odbor začal předaným spisem zabývat až začátkem r. 2015, kdy zjistil, že se jedná o spor mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti, který podle § 127 zákona o elektronických komunikacích rozhoduje předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „správní orgán“). Proto byl spis v rámci Českého telekomunikačního úřadu postoupen k rozhodnutí funkčně příslušnému správnímu orgánu.

V rámci dalšího projednání věci byly strany sporu vyrozuměny správním orgánem o změně funkční příslušnosti v rozhodování sporu a vyzvány k vyjádření ve věci.

Navrhovatel v rámci svého vyjádření k vedenému sporu uvedl, že na svém návrhu na úhradu celkové částky 78.904,84 Kč, kterým požaduje úhradu faktur za poskytování služby přístupu k internetu, tzv. služby konektivity (dále též „přístup k internetu“), trvá. Jeho nárok vyplývá z neuhrazených faktur za přístup k internetu, a to z faktury č. 0109000154 za leden 2009 se splatností 23. 1. 2009 na částku 29.750 Kč, z faktury č. 010902027 za květen 2009 se splatností 23. 5. 2009 na částku 29.750 Kč a z faktury č. 010902455 za červen 2009 se splatností 22. 6. 2009 na částku 29.750 Kč s tím, že u této faktury byla provedena částečná úhrada ve výši 12.891,66 Kč dne 19. 6. 2009 zápočtem, zbývá tak uhradit ještě 16.858,34 Kč.

Dále navrhovatel požadoval uhradit fakturu č. 050800431 za dodání zboží (síťového prvku OvisLink WL-5450AP a antény ATK8) v r. 2008 se splatností 16. 11. 2008 na částku 1.475 Kč a 2 faktury za prodloužení registrace domény io2.cz o další rok, a to č. 010804207 z r. 2008 na částku 535,50 Kč se splatností 24. 10. 2008 a č. 010903487 z r. 2009 na částku 536 Kč se splatností 17. 8. 2009.

Závěrem svého vyjádření se navrhovatel odkázal na veškerá svá tvrzení a provedené důkazy v rámci shora uvedeného soudního řízení u Okresního soudu v Lounech, zejména pak na rozsudek uvedeného soudu čj. 25 C 412/2010-134 ze dne 2. 3. 2012 (založen v soudním spise), kterým byla odpůrci uložena povinnost uhradit navrhovateli částku 76.358,34 Kč s příslušenstvím za neuhrazené faktury za přístup k internetu.

Podle navrhovatele vycházel uvedený rozsudek z provedeného dokazování v průběhu soudního řízení. Proto se navrhovatel domnívá, že by mělo být rozhodnuto v co nejkratší lhůtě.

K vyrozumění o zahájení řízení se dopisem ze dne 17. 2. 2015 vyjádřil odpůrce. Uvedl, že nárok navrhovatele neuznává, zcela ho popírá. Zároveň se odkázal na svá podání učiněná v rámci soudního řízení vedeného Okresním soudem v Lounech, zejména na podání ze dne 20. 12. 2010, na doložené podání ze dne 8. 4. 2011, na přiložené odvolání ze dne 9. 8. 2012 a na přiložené vyjádření k dovolání ze dne 19. 8. 2013 v řízení vedeném Nejvyšším soudem České republiky pod čj. 23 Cdo 2669/2013.

Podle odpůrce by správní orgán neměl návrhu navrhovatele na uhrazení částky 78.904,84 Kč s příslušenstvím vyhovět a měl by tudíž přiznat odpůrci náhradu nákladů řízení vč. DPH.

K vyjádření navrhovatele ze dne 8. 2. 2015 odpůrce uvedl v dopise ze dne 17. 2. 2015, že se navrhovatel ve své žalobě u soudu domáhal zaplacení ceny za přístup k internetu, nejprve z titulu údajné ústní dohody s odpůrcem, posléze z údajné smlouvy – Smlouva o vzájemné spolupráci. V průběhu soudního řízení navrhovatel tvrdil, že tuto Smlouvu o vzájemné spolupráci odpůrce nikdy nevypověděl, a že tuto smlouvu vypověděl až navrhovatel v červnu r. 2009. Navrhovatel dále v dovolacím řízení sám uvedl, že odpůrce uvedenou smlouvu vypověděl v lednu

r. 2008, že tedy nárok navrhovatele je nárokem z bezdůvodného obohacení, tj. bez právního důvodu, a nikoliv z údajné Smlouvy o vzájemné spolupráci.

Odpůrce pak uvedl, že navrhovatel ani v soudním řízení neprokázal vznik smluvního vztahu, jehož předmětem mělo být poskytování přístupu k internetu, neboť listina nazvaná jako Smlouva o vzájemné spolupráci mezi odpůrcem a společností OHŘE MEDIA spol. s r. o. je podepsaná za společnost OHŘE MEDIA spol. s r. o. Ing. Benešem, který do protokolu z ústního jednání u soudu uvedl, že nikdy nebyl členem statutárního orgánu společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o., byl pouze jejím zaměstnancem na přelomu let 2005/2006. Uvedená smlouva však měla být sjednána dne 1. 4. 2007, kdy pan Ing. Beneš nebyl ani členem statutárního orgánu, ani zaměstnancem, či osobou zastupující uvedenou společnost na základě plné moci. Proto s uvedenou Smlouvou o vzájemné spolupráci nelze spojovat žádné právní účinky.

Odpůrce uvedl, že po celou dobu soudního řízení popíral neprokázané tvrzení navrhovatele, že tento údajně poskytoval odpůrci přístup k internetu. Podle názoru odpůrce navrhovatel neprokázal své tvrzení, že by odpůrci poskytoval přístup k internetu, a že by se tedy měl odpůrce na úkor navrhovatele bezdůvodně obohacovat.

Dále odpůrce uvedl, že navrhovatel neprokázal ani svoji aktivní věcnou legitimaci. Podle názoru odpůrce na základě notářského zápisu sepsaného JUDr. Ivanou Demutovou, notářkou v Žatci, ze dne 28. 12. 2007, dále údajným poskytováním přístupu k internetu, na základě smluvního vztahu ze dne 1. 4. 2007, a to údajně v době ode dne 1. 4. 2007 až do dne 17. 6. 2009, by svoji aktivní legitimaci ve věci mohla prokázat společnost OHŘE MEDIA spol. s r. o., nikoliv však navrhovatel. Dále odpůrce uvedl, že pokud by namítaný smluvní vztah vznikl mezi odpůrcem a společností OHŘE MEDIA spol. s r. o., tak tento by skončil podle Článku 4 odst. 1 Smlouvy o vzájemné spolupráci uplynutím tříměsíční lhůty ode dne doručení výpovědi odpůrce, tj. ke dni 25. 4. 2008. K odstěpení obchodního jmění společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. a sloučení s obchodním jměním navrhovatele však došlo podle výpisu z obchodního rejstříku navrhovatele až ke dni 9. 10. 2008. Z uvedeného je proto zřejmé, že odpůrce nikdy nemohl být ve smluvním vztahu s navrhovatelem na základě písemné smlouvy ze dne 1. 4. 2007 nebo na základě údajné ústní smlouvy sjednané s odpůrcem a společností OHŘE MEDIA spol. s r. o.

Dále odpůrce uvedl, že popírá, že by si u navrhovatele jakékoliv služby nebo věci objednal nebo, že by mu navrhovatel jakékoliv plnění poskytl, zejména z toho důvodu, že navrhovatel a odpůrce nikdy nebyli obchodní partneři, ale naopak soutěžitelé na komunikačním trhu v Ústeckém kraji. Odpůrce uvedl, že pokud nějaké platby v minulosti navrhovateli uhradil, jednalo se z jeho strany o omyl a o plnění navrhovateli bez právního důvodu z důvodu chybné funkční šablony v jeho elektronickém bankovníctví. Podle odpůrce je nárok navrhovatele nárokem domnělým, zjevně bezprávným, a že žaloba navrhovatele byla podána pouze účelově, v důsledku zahájeného soudního řízení vedeného u Městského soudu v Praze v lednu r. 2010 pod čj. 32 Cm 4/2010 ve věci ochrany odpůrce proti nekalosoutěžnímu jednání navrhovatele a domáhání se ochrany osobnostních práv odpůrce vůči navrhovateli.

Dále odpůrce uvedl, že údajná výpověď Smlouvy o vzájemné spolupráci navrhovatelem ze dne 18. 8. 2009 není nikým podepsaná, a opět v ní figuruje jméno Ing. Beneše, zaměstnance navrhovatele, který nebyl nikdy členem statutárního orgánu navrhovatele. Odpůrce upozornil, že stejně jako před soudem prvního stupně, ani v tomto řízení nebylo prokázáno oprávnění Ing. Beneše jednat jménem nebo na základě zastoupení navrhovatele vůči třetím osobám. Z kontextu výše uvedeného je podle názoru odpůrce zřejmé, že nikým nepodepsaná listina nazvaná jako Výpověď Smlouvy o vzájemné spolupráci navrhovatele ze dne 18. 6. 2009, stejně tak listina s údajnou předžalobní upomínkou Mgr. Čvančary, advokáta, ze dne 11. 11. 2009, který navrhovatele nikdy v tomto sporu nezastupoval, byly pouze další ataky související s nekalosoutěžním jednáním navrhovatele popsáním v uvedené žalobě odpůrce.

Dále odpůrce uvedl, že není bez významu, že navrhovatel původně svůj nárok odvozoval dle žaloby ze dne 23. 3. 2010 pouze a jen na základě údajné ústní dohody na poskytování přístupu k internetu mezi navrhovatelem a odpůrcem. Teprve na základě vznesené námítky odpůrcem, že

nikdy nebyl ve smluvním vztahu s navrhovatelem, změnil v průběhu řízení navrhovatel své tvrzení týkající se právních titulů uplatňovaných nároků.

Na základě uvedeného by tak podle názoru odpůrce neměl správní orgán návrhu navrhovatele na uhrazení částky 78.904,84 Kč s příslušenstvím vyhovět a měl by tudíž přiznat odpůrci náhradu nákladů řízení vč. DPH, jak tento uvedl ve svém předchozím vyjádření ze dne 17. 2. 2015.

K uvedeným vyjádřením odpůrce uvedl navrhovatel dopisem ze dne 23. 2. 2015, že odpůrce opětovně předkládá svá tvrzení, kterými se zabýval a se kterými se vypořádal již Okresní soud v Lounech ve svém rozhodnutí čj. 25 C 412/2014-134 ze dne 2. 3. 2012, kterým uložil odpůrci povinnost uhradit navrhovateli částku 76.358,34 Kč s příslušenstvím.

Navrhovatel uvedl, že jeho aktivní legitimace v tomto sporu je dána, když v dubnu 2007 byla uzavřena smlouva mezi odpůrcem a společností OHŘE MEDIA spol. s r. o. Jak je zřejmé z úplného výpisu z obchodního rejstříku společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o., došlo k odštěpení části jejího jmění specifikovaného ve znaleckém posudku soudního znalce Ing. Luboše Marka ze dne 9. 6. 2008, číslo 13-421-2008 a ve smlouvě o odštěpení sloučením a převzetí obchodního jmění ze dne 26. 6. 2008. Odštěpená část jmění přešla na společnost GRAPE SC, a.s. a tedy i smluvní vztah v této věci. Na doložení svých tvrzení se navrhovatel odkázal na úplný výpis z obchodní rejstříku společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. a sbírku listin z obchodního rejstříku pro společnost OHŘE MEDIA spol. s r. o. Předmětná smlouva mezi navrhovatelem a odpůrcem byla ukončena až v r. 2009 výpovědí navrhovatele, neboť odpůrce své tvrzení o zaslání výpovědi z ledna 2008 nijak neprokázal, protože tato výpověď nebyla navrhovateli doručena. Předmětné skutečnosti podle navrhovatele zapadají do jeho tvrzení, když odpůrce platil za přístup k internetu po celý rok 2008 a po většinu první poloviny roku 2009. Odpůrce neuhradil platby za leden 2009, květen 2009 a část června 2009, za dodání zboží v r. 2008 a také za službu spočívající v prodloužení domény o další dva roky (2008 a 2009). Navrhovatel předložil přehled plateb, ze kterého vyplývají provedené úhrady odpůrcem v době, kdy podle svého tvrzení vypověděl smlouvu. Odpůrce tak uhradil za poskytování přístupu k internetu po dobu 18 měsíců celkem za 15 měsíců. Proto je třeba odpůrcem uváděné důvody, pro které by neměl platit, považovat za účelové. Navrhovatel navrhl jako důkaz k prokázání svých tvrzení spis Okresního soudu v Lounech (čj. 25 C 412/2010) vedený ve věci jeho žaloby a 7 výpisů z účtu navrhovatele o provedených platbách odpůrcem.

K podanému vyjádření navrhovatele zopakoval odpůrce ve svém dopise ze dne 11. 3. 2015, že smlouva odpůrce se společností OHŘE MEDIA spol. s r. o. nebyla nikdy platně sjednána, protože nebyla podepsána oprávněnou osobou, proto nemohla nikdy ani skončit. Sám navrhovatel uvedl ve své žalobě, že právním titulem k poskytování přístupu k internetu je ústní dohoda, která nebyla ničím prokázána. Pokud předmětná smlouva byla platně sjednána, tak to bylo již v dubnu r. 2007, a následně byla vypovězena odpůrcem v lednu r. 2008, přesto navrhovatel předložil přehled plateb až od skončení smluvního vztahu, tj. od února 2008 do května 2009.

Dále odpůrce upozornil, že navrhovatel sám ve svém dovolání ze dne 27. 5. 2013 (doloženo odpůrcem) uvedl, že odpůrce předmětnou smlouvu skutečně vypověděl v lednu 2008 a jeho nárok vůči odpůrci je nárokem z titulu bezdůvodného obohacení.

K dalším fakturám č. 050800431 na částku 1.475 Kč, č. 010804207 na částku 535,50 Kč a č. 010903487 na částku 536 Kč, které navrhovatel požaduje uhradit, odpůrce v podstatě zopakoval své tvrzení k zahájenému správnímu řízení ze dne 17. 2. 2015. Uvedl, že se tyto nároky v žádném případě netýkají tvrzeného nároku navrhovatele z titulu uzavřené ústní dohody na poskytování přístupu k internetu. Dále odpůrce zopakoval, že se jedná o vyúčtování kupní smlouvy za prodej síťového prvku OvisLink WL-5450AP/Bridge/Repeater/klient a antény ATK8 12dBi yagi s krytem, s tím, že toto zboží si odpůrce nikdy neobjednal, ani je nepřevzal. To samé platí i pro faktury za prodlužování registrace domény io2.cz vystavené v r. 2008 na částku 532,50 Kč a v r. 2009 na částku 536 Kč, které si odpůrce u navrhovatele neobjednal. Podle odpůrce je nárok navrhovatele bez právního důvodu.

Závěrem odpůrce opět zopakoval, že se podle jeho názoru navrhovatel účelově domáhal zaplacení domnělých nároků nejprve na základě ústně sjednané dohody, poté na základě údajného odštěpení části obchodního jmění od společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. a nakonec z titulu bezdůvodného obohacení, tj. bez právního důvodu. Obdobně to platí pro další faktury na částku 1.475 Kč na zaplacení kupní ceny za zařízení, které si odpůrce neobjednal ani nepřevzal, a za faktury na částku 535,50 Kč a 536 Kč za prodloužení registrace domény, o kterou nepožádal.

Vzhledem k rozporným stanoviskům stran sporu svolal správní orgán k objasnění věci ústní jednání na den 12. 3. 2015.

Úvodem ústního jednání správní orgán zrekapituloval stav spisu, zejména, že obsahem spisu vedeného správním orgánem je celý spis vedený u Okresního soudu v Lounech čj. 25 C 412/2010 včetně podaného odvolání odpůrcem a rozhodnutí o něm Krajským soudem v Ústí nad Labem v řízení vedeném pod čj. 17 Co 414/2012, a podaného dovolání navrhovatelem včetně jeho odmítnutí Nejvyšším soudem České republiky v řízení vedeném pod čj. 23 Cdo 2669/2013.

Navrhovatel odkázal na svá podání a vyjádření učiněná v průběhu soudního řízení čj. 25 C 412/2010 u Okresního soudu v Lounech a současně na veškerá podání učiněná v rámci tohoto správního řízení. Navrhovatel má za to, že se jedná o spor o cenu za službu ze smlouvy uzavřené mezi osobami vykonávajícími komunikační činnost na základě zákona č. 127/2005 Sb. Navrhovatel odvodil svoji legitimaci z uzavřené smlouvy mezi společností OHŘE MEDIA spol. s r. o. Jedná se o smlouvu o odštěpení sloučením a převzetí obchodního jmění ze dne 26. 6. 2008. Odštěpená část jmění přešla na navrhovatele, a tedy na něj přešel i smluvní vztah uzavřený mezi odpůrcem a společností OHŘE MEDIA spol. s r. o.

Podle navrhovatele společnost OHŘE MEDIA spol. s r. o. a odpůrce uzavřeli Smlouvu o vzájemné spolupráci dne 1. 4. 2007. Tato smlouva byla ukončena na základě výpovědi navrhovatele ze dne 18. 6. 2009, kterou odpůrce převzal dne 25. 6. 2009. Ohledně specifikace nároků navrhovatel odkázal na své podání ze dne 8. 2. 2015.

Odpůrce k výše uvedenému tvrzení navrhovatele uvedl, že z podkladů založených ve spise nelze žádným způsobem prokázat, zda je navrhovatel v této věci aktivně legitimovaný, protože není zřejmé, zda předmětný nárok navrhovatele, uplatňovaný v tomto řízení, skutečně přešel na navrhovatele. Dále se odpůrce odkázal na svá podání, zejména na podání ze dne 11. 3. 2015, ve kterém uvedl, že navrhovatel uplatňuje svůj nárok zjevně účelově, neboť se domáhá zaplacení uplatňovaných nároků jednou z titulu údajně ústně sjednané dohody, poté na základě odštěpení části obchodního jmění společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o., ale nakonec z titulu údajného bezdůvodného obohacení, tj. bez právního důvodu. Obdobně tomu je i u nároku na zaplacení údajné kupní ceny zařízení, která si odpůrce neobjednal, ani nepřevzal, a úhradu údajných služeb, o které nikoho nepožádal. Tím, že navrhovatel uplatňuje nárok na zaplacení kupní ceny a zaplacení ceny služeb, popírá existenci Smlouvy o vzájemné spolupráci, neboť obsahem této smlouvy je poskytování technického zabezpečení. Tzn., že v případě, že by byla tato smlouva platná, tak by nebyl důvod samostatnými fakturami vyúčtovávat kupní cenu zařízení a cenu za služby prodloužení registrace domény. Je tedy zřejmé, že sám navrhovatel má za to, že smlouva platně sjednaná nebyla.

Odpůrce dále uvedl, že Smlouva o vzájemné spolupráci, pokud byla sjednaná, tak byla sjednaná v dubnu r. 2007 a navrhovatel dokládá plnění podle této smlouvy od února r. 2008 do září r. 2009, jak vyplývá z tabulky číslo 1 založené ve spise. Smlouvu o vzájemné spolupráci podepsal pan Ing. Beneš, který však nikdy nebyl statutárním orgánem společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. a nemohl tedy jejím jménem jednat. Obdobně tomu je i u fiktivní výpovědi navrhovatele ze dne 18. 6. 2009, kde je sice uvedeno jméno Ing. Beneše, tj. osoby, která není/nebyla oprávněná dle Obchodního rejstříku jednat jménem navrhovatele, ale tato výpověď není nikým podepsaná.

Odpůrce uvedl, že navrhovatel sám ve svém podaném dovolání uvedl, že výpověď odpůrce z ledna r. 2008 byla navrhovatelovi doručena a jeho nárok je tedy z titulu údajného bezdůvodného obohacení, nikoli tedy na základě ústně sjednané smlouvy, či na základě písemně sjednané

smlouvy. K nárokům navrhovatele na zaplacení kupní ceny a ceny služeb se odpůrce odkázal na svá předchozí podání.

V reakci na odpůrce navrhovatel uvedl, že výpověď odpůrce ze dne 21. 1. 2008 (ve spise je založena Výpověď smlouvy o vzájemné spolupráci odpůrcem i její odeslání ze dne 25. 1. 2008, ale v uvedeném rozsudku Okresního soudu v Lounech je asi chybou v psaní uvedeno datum 21. 1. 2008) mu nikdy nebyla doručena, nebylo to ani prokázáno v řízení u Okresního soudu Louny, nicméně bylo prokázáno, že odpůrce odebíral od navrhovatele služby i po tomto datu své uváděné výpovědi.

Navrhovatel k dotazu správního orgánu k tvrzením uvedeným v dovolání uvedl, že uváděné tvrzení, týkající se bezdůvodného obohacení, bylo pouze hypoteticky uvedeno jako důvod pro to, aby předmětné řízení bylo dále vedeno u Obvodního soudu v Lounech.

Odpůrce uvedl, že dne 11. 3. 2015 zaslal správnímu orgánu své vyjádření k dané věci. Vzhledem k tomu, že v době ústního jednání ještě neměl správní orgán toto vyjádření k dispozici, přislíbil jeho zaslání navrhovateli obratem. Správní orgán poskytl účastníkům řízení lhůtu 7 dnů k tomu, aby doplnili svá tvrzení potřebnými dalšími důkazy.

V závěru ústního jednání správní orgán uvedl, že bude vycházet ve svém rozhodnutí z postoupeného spisu Okresního soudu v Lounech čj. 25 C 412/2010, který je součástí spisu vedeného správním orgánem pod čj. ČTÚ-3 695/2015-606. Jiné důkazy strany sporu ani v rámci ústního jednání nenavrhl.

S ohledem na skutečnost, že se oba účastníci ve svých vyjádřeních a v rámci ústního jednání odvolávali na shromážděná tvrzení a důkazy učiněné v rámci soudního řízení vedeného pod čj. 25 C 412/2010 Okresním soudem v Lounech, správní orgán ke spisu ve správním řízení připojil spis Okresního soudu v Lounech čj. 25 C 412/2010. Uvedený spis byl tímto soudem postoupen správnímu orgánu z důvodu, že podle usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem o podané žalobě není oprávněn rozhodovat soud, ale Český telekomunikační úřad, resp. předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, protože se jedná o spor o cenu za službu ze smlouvy mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti podle zákona o elektronických komunikacích.

Proto pro přehlednost správní orgán **rekapituluje obsah soudního spisu Okresního soudu v Lounech vedeného pod sp. zn. 25 C 412/2010:**

Soudní řízení bylo zahájeno dne 30. 3. 2010 základě žaloby podané navrhovatelem jako žalobcem, a to o zaplacení celkové částky 78.904,84 Kč s příslušenstvím. Podle navrhovatele nebyly žalovaným jako odpůrcem (dále jen „odpůrce“) uhrazeny faktury za leden a květen r. 2009, každá na částku 29.750 Kč a z faktury za měsíc červen 2009 zbývá uhradit 16.858,34 Kč. Tyto faktury byly podle navrhovatele vystaveny na základě ústní dohody o poskytování přístupu k internetu s tím, že za r. 2008 byly faktury odpůrcem průběžně placeny.

Dále nebyly odpůrcem uhrazeny další faktury, a to faktura za dodání zboží v r. 2008 na částku 1.475 Kč a 2 faktury na částku 535,50 Kč a 536 Kč za službu prodloužení registrace domény io2.cz vystavené v r. 2008 a 2009 (všechny zmiňované faktury doloženy). Na základě této žaloby vydal Okresní soud v Lounech platební rozkaz čj. 25 C 412/2010-38 ze dne 5. 10. 2010, kterým žalobě plně vyhověl. Proti tomuto platebnímu rozkazu podal právní zástupce odpůrce odpor.

Na základě výzvy uvedeného soudu doplnil právní zástupce odpůrce své vyjádření k žalobě dopisem ze dne 10. 12. 2010.

Ve vyjádření odpůrce uvedl, že nebyl v žádném smluvním vztahu s navrhovatelem, popřel uzavření ústní dohody na poskytování dodávky internetu s uvedenou cenou. Přiložil kopii výpovědi ze dne 25. 1. 2008 s podacím lístkem, kterou vypověděl společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. Smlouvu o vzájemné spolupráci. Podle Článku 4 odst. 1 uvedené smlouvy smluvní vztah skončil uplynutím tříměsíční lhůty dne 25. 4. 2008. Odpůrce uvedl, že k odštěpení části obchodního jmění společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. a sloučení s obchodním jměním navrhovatele došlo podle

výpisu z obchodního rejstříku dne 8. 10. 2008. Podle odpůrce je zřejmé, že tento nikdy nebyl ve smluvním vztahu s navrhovatelem, proto je podle odpůrce uplatněný nárok bez právního důvodu.

K faktuře na částku 1.475 Kč odpůrce také uvedl, že nebyla vystavena na základě ústní dohody, a že podle obsahu se asi jedná o vyúčtování kupní ceny za prodej zařízení OvisLink WL 5450AP/Bridge/Repeater/klient (891,46 Kč) a antény ATK8 12dBi yagi s krytem (583,10 Kč). Odpůrce si, podle jeho vyjádření, uvedené zařízení neobjednal, ani ho nepřevzal, ani na toto zařízení neuzavřel kupní smlouvu.

K dalším 2 fakturám za službu prodloužení domény io2.cz na částku 535,50 Kč a 536 Kč vystavené v r. 2008 a 2009 odpůrce uvedl, že tuto doménu zaregistroval u registrátora skutečně na své jméno, ale pro svého tehdejšího zákazníka na jeho přání, a také mu vedl tzv. webhosting. Tento jeho zákazník však s ním ukončil v mezidobí smluvní vztah a podle informací dostupných odpůrci tohoto zákazníka převzal sám navrhovatel, což vyplývá z předložených faktur, který také na základě žádosti tohoto zákazníka opakovaně u registrátora uvedenou registrovanou doménu prodloužoval. Odpůrce k jejímu prodloužení nedal pokyn, proto nemůže být tento peněžitý nárok po něm požadován.

Dále odpůrce v podaném vyjádření k žalobě uvedl, že je spolu s navrhovatelem soutěžitel na komunikačním trhu v Ústeckém kraji, zejména pak v regionu Žatecka, a že Městský soud v Praze projednává pod čj. 32 Cm 4/2010 jeho žalobu ze dne 26. 1. 2010 proti navrhovateli ohledně ochrany proti nekalosoutěžnímu jednání na komunikačním trhu v Ústeckém kraji a ochrany osobnostních práv.

Závěrem vyjádření odpůrce uvedl, že nárok navrhovatele není po právu, neboť navrhovatel neprokázal svá tvrzení o sjednání ústní dohody za poskytování dodávek internetu, ani netvrdil a neprokázal sjednání kupní smlouvy za uvedené zařízení a ani neprokázal objednání služby k prodloužení uvedené domény za uvedenou cenu. Na základě uvedeného neměl být platební rozkaz vůbec vydán. Podle odpůrce se jedná o účelovou žalobu jako reakci na žalobu podanou odpůrcem k Městskému soudu v Praze.

K tomuto vyjádření navrhovatel uvedl dopisem ze dne 23. 2. 2011, že tvrzení odpůrce popírá. Odpůrce za poskytování přístupu k internetu platil od r. 2006 do r. 2008, v poslední fázi se dostal do finančních potíží, proto závazky nemohl vypořádat. Dále navrhovatel uvedl, že odpůrci poskytoval přístup k internetu. To sám odpůrce potvrdil v jiném výše uvedeném řízení u Městského soudu v Praze na ústním jednání dne 3. 12. 2010, kde uvedl, že mu byl přístup k internetu přerušen a že tím došlo k újmě na jeho právech.

K dodávce zařízení OvisLink a antény navrhovatel uvedl, že si je odpůrce objednal a převzal. Rovněž si podle navrhovatele odpůrce u něj objednal registraci domény io2.cz i její prodloužení.

Závěrem navrhovatel uvedl, že je odpůrce ve svém vyjádření pojmově nejednotný. Rozporuje uzavření ústní dohody, přesto požadované ceny na fakturách platil nejméně po dobu dvou let. Sám uvedl, že „smlouvu se společností OHŘE MEDIA spol. s r. o. připouští, a má za to, že ji vypověděl“.

K tomuto vyjádření navrhovatele se vyjádřil odpůrce dopisem ze dne 9. 4. 2011, ve kterém v podstatě zopakoval své vyjádření ze dne 10. 12. 2010.

Dále je v soudním spise založen rozsudek Městského soudu v Praze čj. 32 Cm 4/2010-124 ze dne 4. 3. 2011, kterým byla společnosti GRAPE SC, a. s. uložena povinnost zaslat panu Pavlu Bartošovi omluvný dopis uvedeného znění, zároveň omluvu zveřejnit v Žateckých novinách, uhradit mu 100.000 Kč jako zadostučinění a náklady řízení ve výši 37.800 Kč. Ze soudního spisu je zřejmé, že proti uvedenému rozsudku bylo podáno odvolání.

Dále je v soudním spise založena výpověď navrhovatele ze Smlouvy o vzájemné spolupráci ze dne 18. 6. 2009 (papír „bez hlavičky“ a bez podpisu vyznačeného Ing. Štěpána Beneše) s příloženou dodejkou potvrzující převzetí odpůrcem dne 25. 6. 2009.

Dále se dne 10. 1. 2012 uskutečnilo v dané věci před soudem ústní jednání. Z protokolu vyplývá, že obě strany sporu trvaly na svých podáních a vyjádřeních. Byly provedeny důkazy založené ve spise. Dále bylo navrhovateli uloženo, aby doložil své tvrzení ohledně délky smluvního vztahu, když k faktuře za červen 2009 bylo provedeno částečné storno faktury (doloženo) a v žalobě je uvedeno, že tato částka byla uhrazena na základě zápočtu.

Dále bylo uloženo navrhovateli, aby prokázal svoji aktivní legitimaci v této věci, když dosud byl prokázán předchozí smluvní vztah mezi odpůrcem a společností OHŘE MEDIA spol. s r. o., který byl ukončen výpovědí ze dne 25. 1. 2008. Dále bylo navrhovateli soudem uloženo, aby prokázal dodávku fakturovaného zboží na částku 1.475 Kč a na základě jakých skutečností byly prodlužovány domény s upozorněním, že neprokázání těchto skutečností by mohlo mít za následek neúspěch navrhovatele ve věci.

Odpůrce na ústním jednání uvedl, že nebylo prokázáno, že by mu navrhovatel dodávky internetu poskytoval. K hrazeným částkám po dobu několika měsíců odpůrce uvedl, že tyto faktury byly hrazeny jednak pod nátlakem a jednak omylem. Zároveň odpůrce uvedl, že co se týká jednání o nátlaku navrhovatele, byla podána trestní oznámení.

Navrhovatel uvedl, že jeho aktivní legitimace je dána. V dubnu r. 2007 odpůrce uzavřel smlouvu se společností OHŘE MEDIA spol. s r. o., a jak je zřejmé z výpisu z obchodního rejstříku této společnosti, odštěpením jmění od této společnosti došlo k převzetí jejího obchodního jmění navrhovatelem, tedy i převzetí smluvního vztahu v této věci, když v příslušné smlouvě je uvedeno odštěpení a způsob přechodu majetku na navrhovatele. Navrhovatel proto navrhl provedení důkazu jeho výpisem z obchodního rejstříku (společnosti GRAPE SC, a.s.) a společnost OHŘE MEDIA spol. s r. o. a dále smlouvou o odštěpení navrhovatele, kterou v den ústního jednání před soudem neměl k dispozici.

Výpověď smlouvy odpůrcem z ledna 2008 učinil navrhovatel spornou, neboť mu nikdy nebyla doručena, a majetek v té době přešel na navrhovatele, který následně spolupráci s odpůrcem ukončil. Jeho tvrzení má podporovat i to, že odpůrce platil za přístup k internetu po celý rok 2008 a většinu první poloviny r. 2009, neuhradil platby za leden, květen a část června 2009. Zároveň navrhovatel upřesnil tvrzení uvedené v žalobě, že částka za neodebrané služby za červen 2009 byla stornována a nikoliv započtena. Odpůrce navrhovateli (společnosti GRAPE SC, a.s.), platil, což navrhovatel doložil výpisem z účtu.

Navrhovatel dále zpochybnil tvrzení odpůrce o podání trestních oznámení, neboť navrhovatele a jeho statutární orgány zastupuje, ale nikdy je nezastupoval v trestních věcech. Dále navrhl, aby soud provedl důkaz výpisem z datového připojení odpůrcem, který předloží odpůrce, smlouvou o odštěpení navrhovatele/žalobce od společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. a výsledkem pan Ing. Štěpána Beneše, člena dozorčí rady navrhovatele.

Odpůrce k tomu uvedl, že výslech Ing. Beneše považuje za nadbytečný, když příslušné skutečnosti jsou zajištěny příslušnými důkazy. Navíc Ing. Beneš, jako předseda dozorčí rady, nebyl a není statutárním orgánem navrhovatele ani společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. Podle odpůrce navrhovatel v jiném řízení uvedl, že Ing. Beneš je ředitelem navrhovatele a jeho zaměstnancem.

Navrhovatel uvedl, že Ing. Beneš měl plnou moc navrhovatele k výpovědi Smlouvy o vzájemné spolupráci.

Navrhovatel dopisem ze dne 26. 1. 2012 doplnil svá tvrzení a důkazní návrhy. Uvedl, že odpůrce pravidelně platil za poskytování služeb internetu v období od r. 2006 do r. 2009, vyjma žalovaných dlužných částek. Navrhovatel doložil, že odpůrce do konce r. 2007 platil za přístup k internetu společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. a v r. 2008 již platil na účet navrhovatele. Uvedl, že ke změně věřitele z předmětné Smlouvy o vzájemné spolupráci došlo na základě Smlouvy o nájmu části podniku uzavřené mezi společností OHŘE MEDIA spol. s r. o. a odpůrcem s účinností od 1. 1. 2008 ve spojení s notářským zápisem čj. N 542/2007 NZ 498/2007, které prokazují převzetí práv a povinností týkajících se části podniku v oboru internet. Předmět nájmu je specifikován v čl. II. Smlouvy o nájmu části podniku. Tato tvrzení doložil navrhovatel zmíněným notářským zápisem a Smlouvou o nájmu části podniku ze dne 31. 12. 2007 vč. přílohy č. 1.

K prokázání objednávky na dodání zboží vč. servisu antény, resp. faktury na částku 1.475 Kč, doložil navrhovatel doklad o provedení práce s tím, že k předání zboží došlo ve faktické podobě. Ke službě prodloužení domény io2.cz - faktury na částku 535,50 Kč a částku 536 Kč navrhovatel uvedl, že byla objednávka učiněna ústně u oprávněné osoby Ing. Beneše.

Dále je v soudním spise založen protokol z ústního jednání ze dne 24. 2. 2012, kde byly provedeny důkazy předložené navrhovatelem dne 26. 1. 2012.

Odpůrce uvedl, že nesouhlasí s výslechem Ing. Beneše, neboť dokazování bylo provedeno listinnými důkazy, a není zřejmé, k čemu by se měl Ing. Beneš vyjadřovat.

Podle navrhovatele by měl svědek prokázat řádné plnění navrhovatele podle smlouvy, že na základě smlouvy probíhala jednání a že odpůrce na základě plnění hradil vyúčtování, vyjma uvedených měsíců v žalobě.

Odpůrce uvedl, že na posledním ústním jednání byla zpochybněna výpověď navrhovatelem, kterou Ing. Beneš podepsal a z obsahu soudního spisu dosud nevyplývá, že mohl na základě údajné plné moci ve věci jednat.

Soud učinil závěr, že není důvod, aby nebyl svědek navrhovatele vyslechnut.

Svědka Ing. Beneš, po jeho identifikaci, uvedl, že je předsedou dozorčí rady navrhovatele a že působí ve funkci výkonného ředitele, a to od 1. 8. 2008. Do přelomu roku 2005/2006 byl zaměstnancem společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o., a to ve funkci ředitele divize informačních technologií. S odpůrcem se zná pouze z obchodního styku. Odpůrce byl zákazníkem společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o., která mu poskytovala přístup k internetu. Příslušnou smlouvu uzavřel s odpůrcem osobně. Jednal s ním 1x za měsíc nebo 1x za dva měsíce. Součástí smlouvy nebyl jen přístup k internetu, ale např. pronájem páteřních prvků a přístup do sítě společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. Při setkání jednali o rozšíření těchto prvků. Pak došlo ke koupi společnosti GRAPE SC, a.s. (navrhovatele) investorem Jaroslavem Hladkým. Došlo ke sloučení divize informační technologie společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. a společnosti GRAPE SC, a.s., o čemž informovali zákazníky a informace vyšla i v místním tisku. Služby pokračovaly dál a začátkem roku 2009 zjistili, že jim odpůrce dluží a dluh se začal zvyšovat. Svědek vypověděl, že mu není známo, že by odpůrce příslušnou smlouvu vypověděl. Uvedl, že ho odpůrce ujišťoval na pravidelných setkáních, že dluh bude uhrazen. Dále svědek uvedl, že odpůrce si s nějakým kolegou založil společnost Mach3net s.r.o. s tím, že stávající zákazníci odpůrce podepisovali smlouvy s touto novou společností. Dluh narůstal, přičemž aktivita odpůrce byla vyvedena do společnosti, se kterou neměl navrhovatel žádný vztah, tak se rozhodli smlouvu vypovědět. Výpověď sepsal svědek z titulu ředitele společnosti a byla projednána ve firmě, protože se jednalo o významného zákazníka. Svědek uvedl, že mu není známo, že by odpůrce smlouvu vypověděl, protože službu odebíral. Podle svědka výpovědi a jiné listiny podepisovali jednotliví pracovníci na základě plné moci udělené představenstvem. Podle svědka mu odpůrce po doručení výpovědi telefonoval a divil se, proč mu nejsou služby poskytovány. K platební morálce odpůrce svědek uvedl, že odpůrce hradil společnost OHŘE MEDIA spol. s r. o. s určitými problémy. Podle svědka neměl odpůrce problém s tím, komu má platit. Nejdříve platil společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. a pak navrhovateli (společnosti GRAPE SC, a.s.) a výši faktur nikdy nerozporoval. Podle svědka odpůrce požadoval v období druhé poloviny roku 2008 a v první polovině roku 2009 při vzájemných jednání navýšení služeb, o výpovědi smlouvy se nehovořilo. O jménu Albert Šulva svědek uvedl, že se jednalo o zaměstnance navrhovatele (toto jméno bylo uvedeno na „Dokladu o provedení práce“ a faktura na částku 1.475 Kč za dodávku výše uvedeného zboží měla být vystavena na základě tohoto dokladu). K existenci smluvního vztahu o registraci domény svědek uvedl, že „GRAPE SC před převzetím zajišťovala doménový Eurotel CZ“. Dále svědek uvedl, že mu není známo, že by v období, které navazovalo na převzetí navrhovatelem, obdržel navrhovatel výpověď.

V závěrečné řeči navrhovatel uvedl, že je prokázáno, že přístup k internetu byl poskytován a že jej odpůrce odebíral, že bylo prokázáno, že smlouva byla řádně ukončena až výpovědí ze dne 18. 6. 2009 navrhovatelem, a to osobou k tomu pověřenou podle § 15 obchodního zákoníku.

Nebylo prokázáno, že by odpůrce doručil svou výpověď navrhovateli v r. 2008. Poskytování přístupu k internetu a úhrada za něj nebyla v průběhu smluvního vztahu zpochybněna.

Dále navrhovatel s poukazem na § 488 odst. 2 obchodního zákoníku a svědeckou výpověď uvedl, že věřitelem ze Smlouvy o vzájemné spolupráci byl po řádném vyrozumění ode dne 1. 1. 2008 již navrhovatel místo společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. Navrhovatel je tak bezpochyby aktivně legitimován. Výtkám odpůrce ohledně neplatnosti výpovědi navrhovatel nerozumí, když ji odpůrce zpochybňuje, pak smluvní vztah trvá. Jeho nárok uplatněný v žalobě je po právu. Navrhovatel uvedl, že odpůrce nikdy nereklamoval výpadek v poskytování přístupu k internetu, tento mu byl řádně poskytován, ani nikdy nereklamoval neplnění ze Smlouvy o vzájemné spolupráci. To, že se brání zaplatit 1/20 z celého plnění z předmětné smlouvy, když zbylých 19/20 bylo uhrazeno, svědčí podle navrhovatele tomu, jak vyplynulo ze svědecké výpovědi, že obešel své věřitele a svá aktiva vyvedl do nové společnosti a pasiva nehradil, což vyvolalo podání této žaloby.

K dalším fakturám, které nemají přímý vztah ke Smlouvě o vzájemné spolupráci, navrhovatel uvedl, že prokázal, že fakturované zboží dodal zaměstnanec navrhovatele přímo odpůrci, ale že zboží zaplacené nebylo. Ze svědecké výpovědi vyplynulo, že v minulosti existovala objednávka odpůrce na registraci domény (ještě před uzavřením Smlouvy o nájmu) a byla prodloužena pro rok 2008 a 2009, přesto odpůrce za toto prodloužení nezaplatil. Navrhovatel proto navrhl, aby bylo žalobě vyhověno s tím, že náklady řízení specifikuje do 3 dnů.

Odpůrce v závěrečné řeči uvedl, že se odkazuje na svá předchozí písemná podání. Navrhovatel v žalobě uvedl, že faktury vyhotovil na základě ústní dohody. Ze založených faktur nevyplývá, že by bylo fakturováno na základě Smlouvy o vzájemné spolupráci. Tuto smlouvu odpůrce vypověděl dne 25. 1. 2008 a účinky výpovědi nastaly v souladu s vypovězenou smlouvou ke dni 26. 4. 2008. Smlouva byla sjednána se společností OHŘE MEDIA spol. s r. o., kterou při tomto podání zastupoval Ing. Beneš, který však statutárním orgánem této společnosti nikdy nebyl. V řízení nebylo prokázáno, že by měl Ing. Beneš oprávnění společnost OHŘE MEDIA spol. s r. o. zastupovat a Smlouvu o vzájemné spolupráci v zastoupení podepisovat. Ze založených listin ve spise nevyplývá oprávnění podepisovat výpověď smlouvy za navrhovatele, založená výpověď ve spise není ani podepsaná. Navrhovatel dokládá své tvrzení o údajně sjednané kupní smlouvě dokladem o provedení práce, který však nepodepsal odpůrce, ale pan Ing. Bc. Mařík, a i tel. číslo na něm uvedené není odpůrce. Odpůrce nikdy panu Ing. Bc. Maříkovi plnou moc neudělal, pan Ing. Bc. Mařík ani není jeho zaměstnancem. Odpůrce opětovně popřel, že by si u navrhovatele objednal prodloužení domény. Skutečnost, že smluvní vztah zanikl ke dni účinku výpovědi podané odpůrcem, pokud smluvní vztah na základě Smlouvy o vzájemné spolupráci skutečně vznikl, vyplývá z toho, že navrhovatel po tomto datu uplatňuje vůči odpůrci nárok na úhradu technologického připojení (anténa) ze dne 7. 10. 2008, když podle Článku 2 písmeno b) bodu 2 a 4 uvedené Smlouvy o vzájemné spolupráci jsou to plnění, ke kterým se společnost OHŘE MEDIA spol. s r. o. ve smlouvě zavázala. To, že smluvní vztah zanikl ke dni 26. 4. 2008, je zřejmé i z toho, že navrhovatel uplatňuje vůči odpůrci předkupní právo na klienty podle Článku 3 bodu 3 Smlouvy o vzájemné spolupráci. Bez výpovědi uvedené smlouvy není důvod, aby navrhovatel předkupní právo uplatnil. O vrácení bezdůvodného obohacení vedl odpůrce s předsedou představenstva neúspěšná jednání, neboť navrhovatel požadoval předkupní právo na klienty odpůrce z titulu jeho výpovědi, ale nabízel za to nepřijatelnou cenu.

K Ing. Benešovi odpůrce uvedl, že v řízení nebylo prokázáno, jaké měl postavení ve společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o., pouze v rámci ústního jednání tento tvrdil, že byl jejím výkonným ředitelem, ale toto neprokázal. K odstěpení části jmění ze společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. došlo až ke dni 9. 10. 2008. Z tohoto důvodu měl odpůrce za to, že nikdy s navrhovatelem nebyl ve smluvním vztahu. Ze založené listiny týkající se nájmu podniku v soudním spise nevyplývá, že by mezi smluvními stranami, tj. společností OHŘE MEDIA a společností GRAPE, bylo plněno. Závěrem své řeči odpůrce uvedl, že tato žaloba je ryze účelovou žalobou a byla podána pouze jako obrana proti jinému řízení vedenému odpůrcem proti navrhovateli o ochranu před nekalosoutěžním jednáním a o ochranu osobnosti, kdy Vrchní soud

v Praze již rozhodl tak, že rozhodnutí Městského soudu v Praze v této věci bylo v podstatě potvrzeno s pouhou nepatrnou změnou v textu omluvy.

Dále odpůrce uvedl, že nebylo v tomto řízení navrhovatelem prokázáno, že by odpůrce výpověď neučinil. Naopak bylo prokázáno, že odpůrce podal výpověď k poštovní přepravě dne 25. 1. 2008. K vystaveným fakturám odpůrce uvedl, že z nich nevyplývá, že by uvedené částky za přístup k internetu v daném měsíci byly fakturovány podle smlouvy o připojení. Dále zopakoval, že smluvní vztah podle Smlouvy o vzájemné spolupráci, pokud vznikl, zanikl ke dni 26. 4. 2008, protože po tomto datu uplatňuje navrhovatel nárok na úhradu kupní ceny za technické zařízení přesto, že podle Smlouvy o vzájemné spolupráci mělo být toto fakturováno měsíčně paušální částkou. Závěrem odpůrce uvedl, že má soud dostatek podkladů k tomu, že je nárok navrhovatele bezdůvodný a bezprávný, proto navrhl, aby byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta a odpůrci byly přiznány náklady řízení, které odpůrce dodatečně vyčíslil na celkovou částku 29.719,53 Kč.

Dne 2. 3. 2012 došlo k vyhlášení rozsudku, kterým bylo uloženo odpůrci, aby navrhovateli uhradil částku 76.358,34 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení do zaplacení (za faktury za přístup k internetu). Z odůvodnění rozsudku zejména vyplývá, že soud má za prokázané, že na navrhovatele přešla část odštěpeného jmění společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. Navrhovatel prokázal svou věcnou legitimaci Smlouvou o nájmu části podniku ze dne 31. 12. 2007 uzavřenou mezi společnostmi OHŘE MEDIA spol. s r. o. jako pronajímatelem a navrhovatelem jako nájemcem (přílohou k této smlouvě a notářským zápisem), že navrhovatel převzal práva a povinnosti části podniku společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. v oboru internet. Dále byl soud přesvědčen, že přístup k internetu byl dodáván právním předchůdcem navrhovatele do 17. 6. 2009, když bylo prokázáno, že odpůrce smlouvu vypověděl dne 25. 1. 2008 s tříměsíční výpovědní lhůtou. Nadále však odpůrce služby odebíral a s výjimkou žalovaných měsíců za ně i řádně platil. Soud neakceptoval, že by odpůrce částky hradil po uplynutí výpovědní lhůty z donucení nebo omylem. Soud měl za to, že navrhovatel po uplynutí písemné výpovědní lhůty plnil pouze na základě ústní objednávky odpůrce. Odpůrce služby odebíral a také za ně platil, vyjma žalovaných plateb. Odpůrce neprokázal jakoukoliv reklamaci k poskytování přístupu k internetu navrhovatelem nebo jeho právním předchůdcem.

Žalobu v části týkající se úhrady částky 2.546,50 Kč vč. zákonných úroků z prodlení soud zamítl z důvodu, že nebyl prokázán právní důvod pro prodloužení registrace domény a dodání zařízení.

Proti tomuto rozsudku soudu podal odpůrce odvolání. Na základě výzvy soudu jej následně věcně doplnil. Podané odvolání se týkalo odpůrci uložené povinnosti uhradit navrhovateli vyúčtovaný přístup k internetu za žalované měsíce v celkové výši 76.358,34 Kč a náhrady nákladů. Ve svém odvolání odpůrce zpochybnil již samotné uzavření Smlouvy o vzájemné spolupráci, protože navrhovatelem nebylo prokázáno, že Ing. Beneš byl k jejímu uzavření oprávněn. Soud se touto námitkou v rámci řízení nezabýval, ani se s ní v rámci odůvodnění nevypořádal. Podle odpůrce soud dovodil, že služby internetu poskytoval navrhovatel na základě listiny nazvané jako Smlouva o vzájemné spolupráci sjednané mezi společnostmi OHŘE MEDIA spol. s r. o. a odpůrcem. Tento závěr je podle odpůrce nesprávný, neboť odpůrce po celou dobu popíral poskytování přístupu k internetu navrhovatelem, a v řízení nebyl prokázán opak. V odvolání odpůrce uvedl k údajnému prokázání aktivní legitimace navrhovatele, že soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že byla prokázána aktivní legitimace předchůdce navrhovatele údajně na základě notářského zápisu sepsaného notářkou JUDr. Ivanou Demutovou a dále údajným poskytováním přístupu k internetu na základě smluvního vztahu ze dne 1. 4. 2007, a to údajně ode dne 1. 4. 2007 až do dne 17. 6. 2009, je pak zřejmé, že pokud soudu svoji aktivní legitimaci prokázal právní předchůdce navrhovatele (společnost OHŘE MEDIA spol. s r. o.), pak nemohl v tomto řízení svoji aktivní legitimaci prokázat navrhovatel. Přesto tento závěr, že navrhovatel neprokázal v řízení svoji aktivní legitimaci, soudu nestačil k zamítnutí nároku navrhovatele v celém rozsahu. Dále odpůrce v odvolání uvedl, že uvedený závěr soudu, že odpůrce odebíral od navrhovatele služby a dále za ně platil, je nesprávný. Odpůrce vypověděl Smlouvu o vzájemné spolupráci společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. dne 25. 1. 2008, se kterou měl sjednanou uvedenou smlouvu, nikoliv s navrhovatelem. Tento smluvní vztah mezi společnostmi OHŘE MEDIA spol. s r. o. a odpůrcem

skončil ke dni 25. 4. 2008 po uplynutí 3 měsíční výpovědní lhůty. Odštěpením části obchodního jmění společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. a sloučením s obchodním jměním navrhovatele došlo až dle výpisu z obchodního rejstříku navrhovatele dne 9. 10. 2008. Z uvedeného je zřejmé, že odpůrce nikdy nemohl být ve smluvním vztahu s navrhovatelem na základě písemné smlouvy nebo ústní dohody sjednané se společností OHŘE MEDIA spol. s r. o.

K závěru soudu ohledně účelovosti tvrzení odpůrce, že hradil navrhovateli pod nátlakem, odpůrce uvedl, že nikdy nebyli s navrhovatelem obchodním partnery, ale soutěžitelé na komunikačním trhu, zejména v regionu Žatecka. Tomuto tvrzení svědčí ve spise založený rozsudek Městského soudu v Praze čj. 32 Cm 4/2010, který v podstatě potvrdil Vrchní soud v Praze. Z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze vyplývá, že jednání navrhovatele nakonec vyústilo v podání žaloby na ochranu proti nekalosoutěžnímu jednání navrhovatele na komunikačním trhu v Ústeckém kraji, zejména v regionu Žatecka. Podle odpůrce závěr soudu o velice špatných obchodních vztazích je nesprávný, protože špatné obchodní vztahy musí nejdříve vzniknout, a jak je zřejmé, odpůrce nikdy nebyl s navrhovatelem ve smluvním vztahu. Odpůrce popřel, že by si od navrhovatele nějaké služby objednal, protože nikdy nebyli obchodními partnery, ale naopak soutěžitelé. Platby, které navrhovateli v minulosti uhradil, byly uhrazeny omylem, bez právního důvodu, což bylo způsobeno chybnou funkční šablonou v jeho elektronickém bankovníctví. Podle odpůrce bylo v řízení prokázáno, že žaloba navrhovatele byla podána pouze účelově, a byla důsledkem v lednu r. 2010 podané žaloby odpůrcem proti navrhovateli o domáhání se ochrany odpůrce proti nekalosoutěžnímu jednání navrhovatele a ochrany osobnostních práv odpůrce vůči navrhovateli.

Dále odpůrce upozornil, že v řízení nebylo prokázáno oprávnění Ing. Beneše písemně jednat jménem navrhovatele nebo na základě zastoupení navrhovatele vůči třetím osobám. Navíc založená výpověď smlouvy není nikým podepsaná. Předžalobní upomínku Mgr. Čvančary, advokáta, považoval odpůrce za další atak ze strany navrhovatele související s nekalosoutěžním jednáním navrhovatele, proto na ni odpůrce nereagoval, ale začal se bránit žalobou na ochranu proti nekalosoutěžnímu jednání navrhovatele, které bylo prokázáno, a odpůrci byla ochrana proti jednání navrhovatele pravomocně poskytnuta.

Dále odpůrce uvedl, že byl nesprávný závěr soudu, že navrhovatel po uplynutí výpovědní doby plnil na základě ústní objednávky odpůrce, neboť navrhovatel žádným důkazním prostředkem ústní objednávku neprokázal, odpůrce plnění popíral a uváděl, že žádné plnění od navrhovatele nepřijal a že nikdy s navrhovatelem nebyl ve smluvní vztahu. Rovněž je nesprávný závěr soudu v tom, že odpůrcem nebyla prokázána reklamace dodávaných služeb. Ze založené výpovědi smlouvy odpůrcem ze dne 25. 1. 2008 vyplývá, že odpůrce spolu s výpovědí adresovanou společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. zaslal i reklamaci poskytování přístupu k internetu za období prosinec r. 2007 a až leden r. 2008. Odpůrce dále uvedl, že společnost OHŘE MEDIA spol. s r. o. nikdy nebyla právní předchůdkyní navrhovatele, jak se mylně domníval soud ve svém rozsudku. Společnost OHŘE MEDIA spol. s r. o. odštěpila část svého jmění, která byla sloučena se jměním navrhovatele, což vyplývá z výpisu z obchodního rejstříku obou společností.

Podle odpůrce soud dospěl k nesprávnému závěru, že smluvní vztah na základě listiny nazvané Smlouva o vzájemné spolupráci ze dne 1. 4. 2007 vznikl mezi odpůrcem a společností OHŘE MEDIA spol. s r. o., a zanikl uplynutím výpovědní doby ke dni 25. 4. 2008. Dále pak ode dne 26. 4. 2008 údajně pokračoval smluvní vztah se stejnou společností na základě ústního ujednání bez prokázání jakékoliv objednávky ze strany odpůrce či plnění ze strany této společnosti a bez vzájemného sjednání obsahu a rozsahu takového plnění a výše ceny, a to vše až do odštěpení části obchodního jmění společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. a sloučení tohoto obchodního jmění s obchodním jměním navrhovatele, tj. do dne 9. 10. 2008. A ode dne 10. 10. 2008 by najednou pokračovala ústně sjednaná dohoda se společností OHŘE MEDIA spol. s r. o. s navrhovatelem do dne 17. 6. 2009, kdy navrhovatel právně neúčinným úkonem vypověděl ústně sjednanou smlouvu. Na základě uvedeného odpůrce učinil závěr, že soud nezajistil odpůrci spravedlivou ochranu, když vykonstruovanými závěry dovodil, že lze ústní ujednání převést po právu do majetku navrhovatele. Dále odpůrce upozornil, že navrhovatel

původně ve své žalobě tvrdil, že smluvní vztah s odpůrcem vznikl na základě ústní dohody mezi navrhovatelem a odpůrcem. Teprve po námitce odpůrce v průběhu řízení, který uzavření takové dohody popřel, a uvedl, že nikdy s navrhovatelem ve smluvním vztahu nebyl, změnil navrhovatel své tvrzení týkající se právních titulů uplatňovaných nároků v tomto řízení.

Odpůrce následně ještě v odvolání uvedl, že nechápe, z jakého důvodu soud neshledal po právu nárok navrhovatele z titulu kupní smlouvy za prodej zboží za celkovou cenu 1.475 Kč, když nebylo v řízení prokázáno, že by bylo zboží odpůrci dodáno, nebo jím převzato. Rovněž neshledal soud po právu nárok navrhovatele na úhradu ceny 535,50 Kč a 536 Kč za službu prodloužení domény oi2.cz dvakrát o jeden rok, protože tato skutečnost nebyla navrhovatelem prokázána. Na druhé straně však soud shledal po právu nárok navrhovatele za přístup k internetu, který je opřen o nijak neprokázanou ústní smlouvu navíc sjednanou mezi společností OHŘE MEDIA spol. s r. o. a odpůrcem bez jakéhokoliv obsahu a ujednání o ceně. Na základě uvedeného dle názoru odpůrce rozhodnutí soudu spočívá v hrubě nesprávném posouzení věci, přičemž soud přesvědčivě a přezkoumatelným způsobem neuvedl důvody, proč tak rozhodl.

Odpůrce proto navrhl, aby odvolací soud žalobu navrhovatele jako zjevně nedůvodnou zamítl, a právnímu zástupci odpůrce přiznal náklady řízení.

Navrhovatel se do rozsudku neodvolal.

O podaném odvolání rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem pod čj. 17 Co 414/2012-174 dne 4. 3. 2014 usnesením, kterým

- i) zrušil rozsudek Okresního soudu v Lounech ve výrocích pod body I. (úhrada za přístup k internetu ve výši 76.358,34 Kč) a III. (náhrada nákladů řízení),
- ii) řízení v uvedeném rozsahu zastavil,
- iii) po právní moci tohoto rozhodnutí uložil, aby byla věc postoupena předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu.
- iv) navrhovateli uložil povinnost uhradit odpůrci náklady řízení před soudy obou stupňů.

Zodůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti rozhoduje podle § 127 zákona o elektronických komunikacích předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Takovou povinností je ve smyslu § 64 zákona o elektronických komunikacích povinnost účastníka, popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby. Z uvedeného důvodu proto krajský soud řízení v části týkající se úhrady ceny za přístup k internetu zastavil, protože věc nespadá do pravomoci soudu. Jedná se o spor mezi účastníky řízení o cenu za službu ze smlouvy mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti na základě zákona o elektronických komunikacích, k jehož projednání a rozhodnutí není kompetentní soud.

Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem podal navrhovatel dovolání ze dne 27. 5. 2013.

V dovolání navrhovatel mimo jiné uvedl, že v dané věci je dána pravomoc soudu rozhodnout uvedený spor. Podle navrhovatele Okresní soud v Lounech dospěl ke správnému závěru, že právní předchůdce navrhovatele poskytoval přístup k internetu v době od 1. 4. 2007 do 17. 6. 2009. V průběhu řízení bylo prokázáno, že odpůrce smlouvu dne 21. 1. 2008 (ve spise je založena výpověď Smlouvy o vzájemné spolupráci ze strany odpůrce i doklad o jejím odeslání ze dne 25. 1. 2008, ale v uvedeném rozsudku Okresního soudu v Lounech je asi chybou v psaní uvedeno datum 21. 1. 2008) vypověděl, ale internet a služby s tím spojené odebíral až do 17. 6. 2009, lze tedy uvažovat o vzniku bezdůvodného obohacení na straně odpůrce. Dále navrhovatel vysvětlil, co je bezdůvodným obohacením. Uvedl, že podle § 451 odst. 2 občanského zákoníku (č. 40/1964 Sb.) se bezdůvodným obohacením rozumí majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu anebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.

Podle navrhovatele Okresní soud v Lounech dospěl správně k závěru, že odpůrce služby zjevně nadále odebíral a s výjimkou žalovaných období za ně také platil. Navrhovatel uvedl, že se lze domnívat, že na straně odpůrce mohlo vzniknout bezdůvodné obohacení, když internet odebíral, ale neposkytl za to protiplnění, čímž se mohl bezdůvodně obohatit. Podle § 451 odst. 1 občanského zákoníku platí, že kdo se na úkor jiného obohatí, musí obohacení vydat. Pakliže Okresní soud v Lounech dospěl k závěru, že odpůrce odebíral služby internetu po té, co vypověděl smlouvu, mohl si být soud existence bezdůvodného obohacení vědom, což pouze podpořilo jeho rozhodnutí, kterým uložil odpůrci uhradit žalovanou částku.

Navrhovatel uvedl, že pokud je možno na tento případ pohlížet ve světle existence bezdůvodného obohacení, s čímž se navrhovatel plně ztotožnil, pak je nutno postupovat v intencích usnesení zvláštního senátu dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů sp. zn. Konf 18/2007-14 ze dne 20. 9. 2007, ve kterém bylo jednoznačně určeno, že: „Je-li podání podle svého označení i obsahu žalobou na vydání bezdůvodného obohacení, přísluší rozhodovat o něm soudu v občanském soudním řízení. Soud nemůže popřít svou pravomoc jen proto, že podle jeho názoru by se měl žalobce domáhat sporné částky za použití prostředků správního řízení.“

Z uvedeného pak navrhovatel v dovolání dovodil, že pokud byl podán návrh na zahájení řízení, jehož faktickým předmětem je uplatnění nároku na vydání bezdůvodného obohacení, lhotejně jak je tento návrh na zahájení řízení nazván, přísluší o něm rozhodovat soudu v občanském soudním řízení a nelze připustit existenci pravomoci Českého telekomunikačního úřadu, protože rozhodující je skutkové vymezení nároku, nikoliv jeho právní kvalifikace (viz výše uvedené usnesení zvláštního senátu).

Dále pak navrhovatel uvedl, že pakliže se navrhovatel ztotožnil se skutkovým závěrem Okresního soudu v Lounech, který dovodil, že odpůrce služby internetu odebíral, aniž by existoval právní titul k jejich odebírání, čímž se odpůrce mohl obohatit na úkor navrhovatele, pak nastává situace, kdy je třeba vyhodnotit, zda podaná žaloba navrhovatelem není žalobou na vydání bezdůvodného obohacení, i když tak nebyla původně podána. Což vyplývá i z uvedených závěrů zvláštního senátu. Proto je třeba hodnotit žalobu navrhovatele jako žalobu na vydání bezdůvodného obohacení, neboť všechny skutkové okolnosti vzniku bezdůvodného obohacení tomu mohou nasvědčovat. Proto je nutné, aby spor rozhodl soud v občanském soudním řízení a nikoli Český telekomunikační úřad jako správní orgán.

Na základě uvedeného navrhovatel navrhl, aby Nejvyšší soud ČR rozhodl o podaném dovolání tak, že zruší předmětné rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem a věc vrátí s právním názorem tomuto soudu k dalšímu řízení.

O podaném dovolání navrhovatele rozhodl dne 29. 1. 2014 Nejvyšší soud České republiky usnesením, kterým dovolání odmítl s tím, že navrhovatel je povinen uhradit odpůrci náhradu nákladů dovolacího řízení. Z odůvodnění tohoto usnesení zejména vyplývá, že dovolání soud odmítl podle § 243c odst. 1 a 2 o.s.ř. Podle tohoto usnesení se navrhovatel u soudu prvního stupně jednoznačně domáhal zaplacení tvrzené smluvní ceny za přístup k internetu. V průběhu řízení tvrdil, že odpůrce předmětnou Smlouvu o vzájemné spolupráci nikdy nevypověděl, a naopak to byl navrhovatel, který smlouvu v červnu 2009 vypověděl. Navrhovatel tedy v průběhu řízení netvrdil, že se domáhá na žalovaném vydání bezdůvodného obohacení, proto Nejvyšší soud České republiky dovolání navrhovatele odmítl.

V rámci správního řízení po provedeném ústním jednání ještě obě strany sporu doplnily svá vyjádření.

Navrhovatel dopisem ze dne 19. 3. 2015 doplnil své vyjádření v reakci na tvrzení odpůrce, že navrhovatel neprokázal svoji aktivní věcnou legitimaci v tomto řízení. Navrhovatel odkázal na svá dříve učiněná podání a na rozsudek Okresního soudu v Lounech čj. 25 C 412/2010, který dovodil aktivní věcnou legitimaci navrhovatele. K dotazu správního orgánu týkajícího se tvrzení o nároku jako o bezdůvodném obohacení, které navrhovatel uvedl ve svém dovolání proti

usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem čj. 17 Co 41/2012-174 ze dne 4. 3. 2013, navrhovatel uvedl, že šlo pouze o jednu z hypotetických možností a že je právem navrhovatele určit si způsob, jak bránit svůj nárok. Zároveň uvedl, že dovolacím soudem nebylo posuzováno, zda se o bezdůvodné obohacení jednalo či nikoliv. Závěrem navrhovatel uvedl, že navrhuje provést důkaz ke svým tvrzením spisem Okresního soudu v Lounech zejména listinnými důkazy a protokoly z jednání a navrhl vyslechnout opětovně svědka Ing. Štěpána Beneše, pokud by protokol o výslechu svědka v rámci soudního řízení nebyl dostatečný.

Dopisy ze dne 26. 3. 2015 vyrozuměl správní orgán strany sporu, že shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí, a umožnil jim v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, aby se k nim mohly vyjádřit. Zároveň správní orgán seznámil odpůrce s uvedeným vyjádřením navrhovatele ze dne 19. 3. 2015.

Této možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí žádná strana sporu nevyužila, respektive právní zástupce odpůrce se omluvil, že této možnosti nevyužije a že se již k vyjádření navrhovatele nebude vyjadřovat. Zároveň vyčíslil náklady na právní zastoupení odpůrce podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to podle § 10 za pět úkonů právní služby po 1.000 Kč (1x převzetí a příprava, 3x vyjádření ve věci a 1x účast na ústním jednání) a podle § 13 odst. 3 za hotové výdaje po 300 Kč za 5 úkonů právní služby, a DPH ve výši 1.365 Kč.

Navrhovatel se vyjádřil k podání odpůrce ze dne 11. 3. 2015, kde opětovně, jako v dopise z 19. 3. 2015, dovozoval svoji aktivní věcnou legitimaci a podával své vyjádření k uvedené argumentaci bezdůvodným obohacením v dovolání. Dále k požadované úhradě faktur za přístup k internetu, navrhovatel opětovně uvedl, že odpůrce hradil faktury za celý rok 2008 i část první poloviny roku 2009, a neuhradil pouze faktury za leden 2009, květen 2009 a část června 2009.

S tímto vyjádřením byl seznámen i odpůrce, aniž by správní orgán očekával jeho vyjádření, neboť nebyly ze strany navrhovatele uvedeny žádné nové skutečnosti, které by netvrdil v předchozí části řízení.

Na základě shromážděných podkladů a po jejich posouzení předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu jako správní orgán I. stupně dne 22. 5. 2015 rozhodl tak, že návrh navrhovatele na úhradu vyúčtování za poskytování služby přístupu k internetu, tzv. služby konektivity, za měsíce leden 2009 na základě faktury č. 0109000154 ve výši 29.750 Kč, květen 2009 na základě faktury č. 010902027 ve výši 29.750 Kč a červen 2009 na základě faktury č. 010902455, po částečném stornu uvedené faktury, ve výši 16.858,34 Kč, celkem na částku 76.358,34 Kč, se zamítá a že navrhovatel je povinen uhradit odpůrci náhradu nákladů správního řízení ve výši 7.865 Kč k rukám právního zástupce odpůrce, do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Rozhodnutí správní orgán I. stupně odůvodnil tím, že navrhovatel neunesl důkazní břemeno existence smluvního vztahu mezi navrhovatelem a odpůrcem. Správní orgán I. stupně při odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné konstatoval, že v průběhu celého řízení (soudního i správního) navrhovatel měnil svá tvrzení týkající se právního titulu, na jehož základě poskytoval přístup k internetu odpůrci, který za ně však navrhovatel za uvedené měsíce ničeho nezaplátil.

V řízení před správním orgánem požadoval navrhovatel úhradu za přístup k internetu z titulu písemně uzavřené Smlouvy o vzájemné spolupráci ze dne 1. 4. 2007 původně uzavřené s právním předchůdcem navrhovatele společností OHŘE MEDIA spol. s r. o., která podle navrhovatele nejprve přešla na navrhovatele na základě uzavřené Smlouvy o nájmu části podniku mezi navrhovatelem a společností OHŘE MEDIA spol. s r. o. ze dne 31. 12. 2007 a/nebo pak na základě odštěpení části obchodního jmění společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. a sloučení tohoto obchodního jmění s obchodním jměním navrhovatele. V žalobě podané k Okresnímu soudu v Ústí nad Labem navrhovatel uvedl, že přístup k internetu byl odpůrci poskytován na základě ústní dohody navrhovatele s odpůrcem. V podaném dovolání k Nejvyššímu soudu ČR však navrhovatel sám negoval svá dosavadní, v soudním řízení uvedená, tvrzení týkající se poskytování služeb odpůrcem na základě smlouvy (ústně sjednané nebo písemné, kdy se stal nástupcem ve Smlouvě o vzájemné spolupráci, původně sjednané odpůrcem se společností OHŘE MEDIA spol. s r. o.), když v důvodech pro podání dovolání připustil, že služby mohly být odpůrci poskytovány bez

právního důvodu. Navrhovatel v tomto ohledu žádné důkazy nepředložil ani jejich provedení nenavrhoval, neunesl důkazní břemeno svědčící tomu, že služby odpůrci poskytoval na základě uzavřené) Smlouvy o vzájemné spolupráci.

Přesto, že odpůrce po celou dobu jak soudního řízení, tak i správního řízení tvrdil, že mu žádné služby navrhovatelem nebyly poskytovány, navrhovatel nepředložil žádný důkaz o tom, že by odpůrci služby poskytoval a odpůrce tyto odebíral právě na základě jakékoliv sjednané dohody. I v tomto ohledu navrhovatel neunesl důkazní břemeno.

Protože odpůrce měl ve věci plný úspěch, přiznal mu správní orgán I. stupně nárok na náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti navrhovateli, který ve věci úspěch neměl, a to náhradu nákladů právního zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a DPH, neboť právní zástupce odpůrce prokázal správnímu orgánu, že je plátcem DPH.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 5. 2015 podal navrhovatel do všech výroků včas rozklad ze dne 8. 6. 2015, ve kterém pouze uvedl, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném právním i skutkovém posouzení věci a je zatíženo závažnými procesními rozhodnutími. Současně navrhl, aby odvolací orgán napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

Dopisem ze dne 12. 6. 2015 správní orgán I. stupně vyzval odpůrce k vyjádření k rozkladu podanému navrhovatelem.

Odpůrce ve vyjádření k rozkladu navrhovatele ze dne 17. 6. 2015 uvedl, že rozklad trpí vadou, když ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu chybí odvolací důvod. Není uvedeno, v čem navrhovatel spatřuje rozpor rozhodnutí správního orgánu I. stupně s právními předpisy nebo v čem spatřuje nesprávnost napadeného rozhodnutí. Odpůrce navrhl, aby se správní orgán nejprve postaral o odstranění vady podání navrhovatele a pokud navrhovatel vadu podání neodstraní, aby byl rozklad zamítnut a odpůrci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů v řízení o rozkladu.

Na základě přezkoumání spisového materiálu včetně napadeného rozhodnutí a posouzení veškerých námitek uvedených v rozkladu, resp. v jeho doplnění, a po projednání v rozkladové komisi dospěla Rada Českého telekomunikačního orgánu jako správní orgán II. stupně k rozhodnutí ze dne 29. 9. 2015, kterým se napadené rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 22. 5. 2015 ruší a věc se vrací k novému projednání. Správní orgán II. stupně se neztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že úhrada faktur odpůrcem za některá období v r. 2008 a 2009 neznamená, že bylo plněno za poskytnuté služby na základě ústní dohody, a to zejména v situaci, kdy odpůrce po celou dobu soudního i správního řízení jakýkoliv smluvní vztah s navrhovatelem popírá. Na základě podkladů ve správním spise dospěl k závěru, že mezi navrhovatelem a odpůrcem poté, co skončil smluvní vztah na základě Smlouvy o vzájemné spolupráci uplynutím výpovědní doby, existoval konkludentní smluvní vztah, na jehož základě nadále navrhovatel poskytoval odpůrci až do dne 18. 6. 2009 konektivitu a odpůrce za tuto službu hradil cenu, jež byla navrhovatelem odpůrci pravidelně účtována, a to až na vyúčtování za leden, květen a červen 2009, která jsou předmětem tohoto sporu. Skutečnost, že navrhovatel v průběhu soudního, popř. správního řízení, měnil právní titul, na jehož základě po odpůrci nárokuje dlužné ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací, nelze navrhovateli přičítat k tíži do té míry, že bude návrhu nevyhověno z důvodu neunesení důkazního břemene, které leží primárně na navrhovateli.

Dopisem ze dne 8. 10. 2015 správní orgán vyzval navrhovatele, tak odpůrce **o novém projednání věci** (dále též „první nové projednání“) a současně oba účastníky správního řízení vyzval ke sdělení a doložení dalších, nad rámec již dříve uvedených, skutečností významných pro nové projednání věci ve lhůtě 14 dnů od doručení vyzvání.

K výzvě správního orgánu podal dne 4. 11. 2015 vyjádření odpůrce. Především nad rámec dosud uvedených tvrzení uvedl, že je v insolvenčním řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. KSUL 71 INS 28689/2014, že usnesením insolvenčního soudu na

č. I. A-12 ze dne 4. 12. 2014 byl zjištěn jeho úpadek a povoleno řešení úpadku oddlužením a že usnesením téhož soudu na č. I. B-7 ze dne 29. 1. 2015 byl schválen způsob oddlužení plněním splátkového kalendáře. V této souvislosti odpůrce dovodil, že nárok navrhovatele na zaplacení sporných pohledávek je bezprávný i s ohledem na to, že navrhovatel žádné své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásil a není účastníkem insolvenčního řízení odpůrce. Dále odpůrce obsáhle rozvedl, jak nebyla jednou či druhou smluvní stranou plněna jednotlivá ustanovení Smlouvy o spolupráci ze dne 1. 4. 2007, a to jak v období před výpovědí této smlouvy podané odpůrcem, tak v období po výpovědi smlouvy, a dovodil, že tato Smlouva o spolupráci vlastně byla smlouvou o výpalném za podnikání odpůrce na stejném trhu jako navrhovatel a dodal, že selhala i ochrana před nekalosoutěžním jednáním navrhovatele, kterou mělo být spojení odpůrce s jiným podnikatelem a založení a od ledna 2008 provozování obchodní společnosti Mach3net s.r.o. Odpůrce v tomto vyjádření dále tvrdil, že po výpovědi podané odpůrcem v lednu 2008 mu již nebylo ze strany navrhovatele poskytováno žádné plnění a plnění ze strany odpůrce bylo bez právního důvodu. Závěrem odpůrce navrhl správnímu orgánu, aby správní řízení přerušil do doby trvání účinků rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem o úpadku odpůrce.

Dopisem ze dne 11. 11. 2015 správní orgán uvědomil odpůrce o tom, že jeho návrhu na přerušování správního řízení po dobu trvání účinků rozhodnutí insolvenčního soudu o úpadku odpůrce nelze vyhovět, protože podle § 140a zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) se okamžikem zveřejnění rozhodnutí o úpadku přerušují jen soudní a rozhodčí řízení o pohledávkách a jiných právech týkajících se majetkové podstaty, které mají být v insolvenčním řízení uplatněny přihláškou nebo na které se pohlíží jako na přihlášené nebo které se v insolvenčním řízení neuspokojují, a není zde uvedeno, že se přerušují i správní řízení. Dále odpůrce uvědomil o tom, že je při novém projednání věci vázán právním názorem správního orgánu II. stupně uvedeným v odůvodnění rozhodnutí o rozkladu čj. ČTÚ-35 685/2015-603 ze dne 29. 9. 2015, že smluvní vztah mezi navrhovatelem a odpůrcem založený Smlouvou o spolupráci z 1. 4. 2007 skončil podanou výpovědí odpůrcem, tudíž není třeba se v tomto pokračujícím řízení dále zabývat existencí této smlouvy a plněním či neplněním smlouvou sjednaných povinností.

Dopisem ze dne 11. 11. 2015 správní orgán vyrozuměl navrhovatele o vyjádření odpůrce v novém projednání věci a vyzval ho, aby se vyjádřil jak k pokračování řízení, tak k podání odpůrce ze dne 4. 11. 2015 a ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy předložil další podklady nebo důkazy, které z hlediska projednávání věci považuje za podstatné.

Podáním ze dne 18. 11. 2015 se navrhovatel vyjádřil k návrhu odpůrce na přerušování správního řízení tak, že odkázal na § 140d odst. 1 insolvenčního zákona, podle kterého se správní řízení rozhodnutím o úpadku nepřerušují. Tímto podáním navrhovatel předložil repliku k vyjádření odpůrce a odmítl tvrzení odpůrce o nekalosoutěžním jednání navrhovatele.

Navrhovatel opakovaně tvrdil, že mimo jakoukoliv pochybnost poskytoval odpůrci konektivitu podle podmínek sjednaných ve smlouvě o spolupráci z 1. 4. 2007, znovu zopakoval přehled plateb provedených odpůrcem na účet navrhovatele provedených dne 27. 2. 2008 v částce 23.800 Kč s poznámkou internet, dne 27. 3. 2008 v částce 23.800 Kč s poznámkou internet, dne 28. 4. 2008 v částce 23.800 Kč s poznámkou internet, dne 2. 6. 2008 v částce 23.800 Kč s poznámkou internet duben, dne 18. 9. 2009 v částce 23.800 Kč (pravděpodobně došlo k chybě v psaní poslední číslice roku a platba tak měla být v r. 2008) s poznámkou internet, dne 21. 10. 2008 v částce 29.750 Kč bez poznámky, dne 23. 1. 2009 v částce 29.750 Kč s poznámkou internet, dne 18. 2. 2009 v částce 29.750 Kč s poznámkou internet, dne 25. 5. 2009 v částce 29.750 Kč bez poznámky a dne 25. 5. 2009 v částce 29.750 Kč bez poznámky. K odpůrcem namítanému rozporu v částkách účtovaných plateb, kdy nejprve bylo fakturováno 23.800 Kč a pak najednou 29.750 Kč sdělil, že pokud odpůrce vyšší částku minimálně 5x bez dalšího zaplatil, pak jednoznačně uznal svůj závazek platit takto zvýšenou úhradu za poskytované služby; vyjádřil názor, že právní posouzení právního titulu vzniku pohledávek je zcela v kompetenci správního orgánu a k námitce odpůrce o neplatnosti Smlouvy o spolupráci uzavřené dne 1. 4. 2007 sdělil, že odpůrce její neplatnost nikdy nenamítal a nikdy od ní neodstoupil. Dopisem ze dne 19. 11. 2015 správní orgán seznámil odpůrce s vyjádřením navrhovatele ze dne 18. 11. 2015 a vyzval ho, aby

se – pokud to uzná za vhodné – do 5 dnů od doručení výzvy vyjádřil k podání navrhovatele a předložil další podklady nebo důkazy, které z hlediska projednávané věci považuje za podstatné.

Podáním ze dne 4. 11. 2015 doručeným správnímu orgánu dne 19. 12. 2015 odpůrce ještě před opětovným rozhodnutím správního orgánu sdělil svá stanoviska a důkazy k novému projednání věci. Znovu zopakoval, že po dobu po výpovědi smlouvy sjednané se společností OHŘE MEDIA spol. s r.o. žádné služby od navrhovatele neodebíral a k tomuto tvrzení nyní nově předložil k důkazu Smlouvu o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací sjednanou dne 1. 7. 2008 se společností Mach3net s.r.o. na straně poskytovatele a jím na straně příjemce služeb, účinnou v době ode dne 1. 7. 2008 do dne 20. 9. 2009, a dále časově navazující Smlouvu o připojení do sítě Mach3net a mezinárodní sítě Internet a zajištění přístupu k nim č. 09001 sjednanou dne 20. 9. 2009 mezi stejnými účastníky. Z toho odpůrce dovodil, že pokud měl sjednaný přístup k odběru přístupu na internet pro své klienty od třetí osoby, neměl žádný důvod odebírat služby od navrhovatele.

Dále odpůrce jako nové důkazy doložil čtyři emailové zprávy, ze kterých lze prokázat, že emailová komunikace odpůrce neprobíhala prostřednictvím sítě navrhovatele. Současně odpůrce navrhl správnímu orgánu, aby vyslechl pana Ing. Davida Evana a pana Ing. Bc. Radka Mařka, neboť tyto osoby mohou hodnověrně prokázat, že odpůrce po vzniku společnosti Mach3net s.r.o. neodebíral žádné služby od navrhovatele.

Odpůrce dále nad rámec tvrzení uvedených v předcházející části správního řízení nyní namítal nedospělost nároků navrhovatele, neboť mu navrhovatelem uplatňované faktury č. 10900154 ze dne 2. 1. 2009, č. 10902027 ze dne 2. 5. 2009 a č. 10902455 ze dne 1. 6. 2009 nebyly doručeny, a že tyto faktury zažurnalizované ve spise ani nesplňují všechny náležitosti kladené na daňové doklady právními předpisy.

Zdůraznil, že uskutečněné platby z jeho strany byly bez jakéhokoliv protiplnění ze strany navrhovatele. Dále rozporoval závěr správního orgánu II. stupně o platnosti výpovědi, neboť s výpovědí ze strany navrhovatele v 6/2009 nelze spojovat jakékoliv následky, neboť není učiněna osobou oprávněnou jednat jménem navrhovatele a není ani vůbec nikým podepsána. Vzhledem k tomu, že od navrhovatele nikdy nedostal žádnou upomínku k zaplacení služeb a že nedošlo ani k odpojení údajně poskytovaných služeb, je zřejmé, že se ze strany navrhovatele nejednalo o poskytování služeb, ale o výpalné. Navrhovatel dosud v řízení neprokázal, jaké údajné plnění mělo být odpůrci poskytováno a není to zřejmé ani z předložených faktur, dosud nebyl navrhovatelem předložen předávací protokol o případném zapojení a zprovoznění údajně poskytovaných služeb, neboť neexistuje, není zřejmé místo odběru údajně poskytovaných služeb a ani ze specifikace služeb na fakturách nelze určit rozsah údajně poskytovaných služeb.

Odpůrce závěrem svého podání shrnul, že v řízení nebylo prokázáno, že by navrhovatel poskytoval vůbec nějaké plnění odpůrci na základě konkludentně sjednaného smluvního vztahu dle zákona o elektronických komunikacích, není znám ani obsah ani rozsah takto údajně poskytovaného plnění a znovu navrhl, aby správní orgán rozhodl ve smyslu jeho návrhu ze dne 17. 2. 2015, tj. aby navrhovatelem uplatněné částky neuznal jako oprávněné a aby odpůrci přiznal náhradu nákladů správního řízení.

Dopisem ze dne 22. 12. 2015 správní orgán seznámil navrhovatele s vyjádřením odpůrce a vyzval ho, aby se vyjádřil k podání odpůrce a ve lhůtě 14 dnů od doručení výzvy předložil další podklady nebo důkazy, které z hlediska projednávané věci považuje za podstatné.

Podáním ze dne 5. 1. 2015 (zřejmě chyba v psaní poslední číslice roku – mělo být 5. 1. 2016) doručeným správnímu orgánu dne 5. 1. 2016 se navrhovatel vyjádřil k podání odpůrce a k nově navrženým důkazům tak, že zopakoval, že navrhovatel vstoupil do právního postavení společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o., neboť na něj na základě smlouvy o nájmu části podniku ze dne 31. 12. 2007 přešly práva a povinnosti ze Smlouvy o spolupráci uzavřené dne 1. 4. 2007 mezi společností OHŘE MEDIA spol. s r. o. a odpůrcem, že navrhovatel tak pokračoval v poskytování konektivity odpůrci, že odpůrce konektivitu odebíral a platil za ni dohodnuté plnění a že navrhovatel Smlouvu o vzájemné spolupráci ze dne 1. 4. 2007 vypověděl dopisem ze dne 18. 6. 2009 doručeným odpůrci dne 25. 6. 2009.

Dále sdělil, že není rozhodné, od kolika poskytovatelů odpůrce odebíral či neodebíral konektivitu, když podstatné je, že v předmětném období odbíral konektivitu od navrhovatele a platil za to dohodnuté plnění, že odpůrcem doložené emailové zprávy neprokazují, že odpůrce nevyužíval služeb navrhovatele, že doložená prohlášení pana Ing. Evana a pana Ing. Bc. Mařika považuje za zcela bezcenná, protože se netýkají merita věci, tj. nezaplacení částek za konektivitu a jejich výslech nemůže přispět k objasnění skutečnosti, zda odpůrce je či není povinen zaplatit navrhovateli za dodanou konektivitu.

K argumentu odpůrce o nedospělosti dlužných částek a nedoručení faktur se navrhovatel vyjádřil tak, že faktura není právním důvodem vzniku závazku, ale je toliko účetním dokladem a její vystavení či nevystavení se netýká vzniku či trvání závazku a že o existenci dluhu se odpůrce dozvěděl nejpozději doručením žaloby podané navrhovatelem u Okresního soudu v Lounech, neboť žaloba se považuje za kvalifikovanou výzvu k plnění, a doplnil, že když odpůrce opakovaně hradil vystavené faktury, tak tyto faktury splňovaly podstatné náležitosti a odpůrce dobře věděl, komu a kolik má zaplatit. Znovu uvedl přehled uskutečněných plateb shodně jako ve svém vyjádření z 18.11. 2015 a znovu zopakoval, že odpůrce odebíral konektivitu na základě smlouvy a po jistou dobu za takto poskytnutou konektivitu i pravidelně platil.

Dopisem ze dne 7. 1. 2016 správní orgán seznámil odpůrce s vyjádřením navrhovatele a vyzval ho, aby se, pokud to uzná za vhodné, vyjádřil k podání navrhovatele a ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy předložil další podklady nebo důkazy, které z hlediska projednávané věci považuje za podstatné.

Dopisem ze dne 10. 2. 2016 vyzval správní orgán navrhovatele, aby sdělil a doložil, jakým způsobem se uskutečnila oferta a akceptace jako projevy vůle směřující ke konkludentně uzavřené smlouvě pro období po účinnosti výpovědi a zda se jednalo o návrh smlouvy o přístupu nebo propojení sítí anebo o poskytování služeb elektronických komunikací. Dále měl navrhovatel sdělit a doložit, jaké obsahové náležitosti měl návrh smlouvy, tj. např. jak bylo u návrhu smlouvy o přístupu k sítím nebo o propojení sítí specifikováno umístění přístupových bodů, zařízení, pro které se přístup navrhuje, jak byly navrženy elektrické a fyzické parametry rozhraní pro přístup k síti, k síťovým prvkům a přiřazeným prostředkům, jak byl určen odhad potřeby kapacit s výhledem na 2 roky, popř. rychlost nabízené služby, předávací body a další parametry služby atd. Dále měl navrhovatel prokázat, že odpůrce přístup k síti nebo služby poskytované mu navrhovatelem ve sporném období ledna, května a června 2009 aktivně využíval, např. záznamem provozu v přístupovém bodě sítě nebo na předávacím bodě služby nebo jiným důkazem, který faktické čerpání přístupu k síti nebo služby a dat jednoznačně prokáže.

Navrhovatel k této výzvě správního orgánu sdělil podáním ze dne 19. 2. 2016, že z rozhodnutí správního orgánu II. stupně, které je pro nové projednání závazné, nevyplývá, že by navrhovatel musel doplnit tvrzení tak zásadním způsobem a v takovém rozsahu, jak to má nyní učinit. Zdůraznil, že Rada Českého telekomunikačního úřadu dospěla v odůvodnění svého rozhodnutí k jednoznačnému závěru, že mezi navrhovatelem a odpůrcem byl uzavřen konkludentní smluvní vztah, odpůrce odebíral konektivitu od navrhovatele a platil za to pravidelné dohodnuté plnění. Navrhovatel je proto toho názoru, že správní spis již obsahuje dostatek tvrzení i důkazů svědčících o tom, že návrh je důvodný a že doplnění tvrzení a důkazů, tak jak je nyní po něm požadováno, je nedůvodné. Dále uvedl, že se nedomnívá, že by měl prokazovat okolnosti, kdy a jakým způsobem se uskutečnila oferta smlouvy pro období po účinnosti výpovědi podané odpůrcem, která však nikdy nebyla navrhovateli doručena. Nad rámec tvrzení uvedených v předchozím správním řízení v I. stupni navrhovatel v tomto podání mimo jiné výslovně uvedl, že došlo ke konkludentnímu uzavření smlouvy, která měla stejné náležitosti jako smlouva o spolupráci a konektivita tak byla navrhovatelem poskytována na základě stejných podmínek jako tomu bylo v případě smlouvy o spolupráci. Podle názoru navrhovatele je výzva k doplnění tvrzení nepřipustně formalistická, neboť žádná smlouva o poskytování konektivity nemusí obsahovat náležitosti uvedené ve výzvě správního orgánu. Tyto náležitosti neobsahovala ani smlouva o spolupráci a odpůrci i navrhovateli bylo zcela zřejmé, co je předmětem smlouvy. Důkaz o provozu v přístupovém nebo předávacím bodě nemůže předložit, protože tato záznamy archivuje jen 1 rok a nelze tak po něm spravedlivě požadovat, aby tyto záznamy archivoval 7 let. Je tedy

nadbytečně prokazovat, že k dodávkám konektivity odpůrci skutečně ze strany navrhovatele došlo, neboť odpůrce navrhovateli hradil cenu konektivity.

Dopisem ze dne 24. 2. 2016 správní orgán seznámil odpůrce s výše uvedeným vyjádřením navrhovatele a vyzval ho, aby se – pokud to uzná za vhodné – do 5 dnů od doručení výzvy vyjádřil k podání navrhovatele a předložil další podklady nebo důkazy, které z hlediska projednávané věci považuje za podstatné.

Odpůrce se k podání navrhovatele ze dne 19. 2. 2016 vyjádřil podáním ze dne 20. 4. 2016. Nad rámec tvrzení uvedených v předchozí části správního řízení uvedl, že pokud by ofertu k uzavření smlouvy na dodávku konektivity na období po účinnosti výpovědi Smlouvy o spolupráci ze dne 1. 4. 2007 navrhovatel skutečně učinil, pak by musela obsahovat mimo jiné i určení rozsahu dodávané konektivity a také předávací protokol s údaji o přístupu do sítě navrhovatele, zejména hesla, místo přístupového bodu, IP adresy atd. K obraně navrhovatele, že záznamy provozu archivuje jen jeden rok a tudíž dnes je po 7 letech sporu nemá k dispozici, a proto nemůže dodávku konektivity prokázat, odpůrce uvedl, že navrhovatel uplatnil svůj nárok na zaplacení faktur za leden, květen a červen 2009 žalobou u soudu v březnu 2010, což je méně než rok od vyhotovení poslední ze sporných faktur. Pokud by navrhovatel konektivitu odpůrci skutečně dodával, což se nestalo, mohl si tyto důkazy za účelem uplatnění nároku u soudu v březnu 2010 zachovat. V řízení podle názoru odpůrce tak nebylo prokázáno, jaké plnění měl navrhovatel odpůrci poskytovat, že toto plnění mu bylo vůbec poskytováno a jakou cenu měl odpůrce za toto plnění hradit. Závěrem odpůrce zopakoval svůj návrh, aby správní orgán návrh navrhovatele na uhrazení částky 76.358,34 Kč s příslušenstvím zcela zamítl a odpůrci přiznal náhradu nákladů správního řízení.

Odpůrce v podání ze dne 4. 11. 2015 doručeném správnímu orgánu dne 19. 12. 2015 navrhl výslech svědků pana Ing. Davida Evana a pana Ing. Bc. Radka Maříka, neboť tyto osoby mohou hodnověrně prokázat okolnosti vzniku společnosti Mach3net s.r.o., od které odpůrce odebíral konektivitu po výpovědi smlouvy ze strany odpůrce, o případném nátlaku na odpůrce a později na společnost Mach3net s.r.o. a o atmosféře na poli poskytovatelů služeb elektronických komunikací. Správní orgán proto za účelem výslechu odpůrcem navržených svědků nařídil na den 20. 4. 2016 ústní jednání. Při tomto ústním jednání svědek pan Ing. Bc. Radek Mařík mimo jiné vypověděl, že s panem Bartošem spolupracoval zhruba od roku 2004, že v té době pan Bartoš odebíral konektivitu od společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o., ale v následujícím období se začaly v jejich vzájemných vztazích objevovat rozpory a problémy v dodávkách, které vyústily do výpovědi smlouvy ze strany pana Bartoše. Po výpovědi smlouvy pan Bartoš odebíral konektivitu od společnosti Mach3net s.r.o., se kterou se spojil. V rámci odebírání konektivity od společnosti Mach3net s.r.o. už nebyla technická možnost, aby pan Bartoš odebíral konektivitu rovněž od navrhovatele. Dále svědek vypověděl, že po výpovědi smlouvy ze strany pana Bartoše byly mezi ním, resp. společností Mach3net s.r.o. a navrhovatelem velmi napjaté vztahy, které vyústily až do poškozování sítě pana Bartoše a společnosti Mach3net s.r.o., přerušení optických kabelů a k přepojování klientů na síť navrhovatele. K placení faktur svědek vypověděl, že ví, že některé faktury po vypovězení smlouvy pan Bartoš navrhovateli platil, protože se pan Bartoš bál dalšího poškozování své sítě a svého dobrého jména. Ví o tom, že poškozování sítě pana Bartoše a společnosti Mach3net s.r.o. ze strany navrhovatele bylo řešeno s Policií ČR a že společnost Mach3net s.r.o. vyhrála soudní spor proti navrhovateli o náhradu škody za poškození své sítě. Druhý svědek pan Ing. David Evan mimo jiné vypověděl, že v r. 2010 byl zaměstnán u společnosti Mach3net s.r.o. a že v té době zaznamenal v médiích kampaň proti panu Bartošovi. Uvedl několik případů, kdy mělo dojít až k fyzickému napadání. Dále vypověděl, že došlo k přestřihání optických kabelů a že soudní spor se táhne už několik let. To bylo v době, kdy společnost OHŘE MEDIA spol. s r. o. skupovala menší firmy a vyvíjela na ně tlak. Ví o tom, že takto nabízela i odkoupení firmy od pana Bartoše a že na něj vyvíjela tlak a pan Bartoš, aby čelil tomuto tlaku, přibral do své firmy pana Žáčka a tak vznikla nová společnost Mach3net s.r.o. V závěru ústního jednání ještě odpůrce pan Bartoš krátce doplnil svá dosavadní tvrzení tak, že společnost OHŘE MEDIA spol. s r. o. chtěla odkoupit jeho firmu, resp. jeho zákazníky, za cenu nižší než byly jeho

dluhy za budování firmy a že jako obrana vznikla společnost Mach3net s.r.o., přičemž důvodem vzniku této firmy bylo odebrání konektivity od ní, investice do budování tras a technická podpora.

Podáním ze dne 11. 5. 2016 doručeným správnímu orgánu dne 12. 5. 2016 navrhovatel v replice na podání odpůrce ze dne 20. 4. 2016 opět zopakoval svá dosavadní tvrzení a zejména uvedl, že v předcházejícím soudním sporu o zaplacení sporných faktur Okresní soud v Lounech vyhověl žalobě i bez prokázání plnění, a proto nemůže být sporu o tom, zda konektivita byla odpůrci poskytována. K prokázání svého tvrzení o poskytování konektivity odpůrci navrhl vyslechnout svědky pana Ing. Štěpána Beneše, výkonného ředitele navrhovatele, a pana Radka Ulehlu, technického ředitele navrhovatele.

K prokázání nevybíravého konkurenčního boje vůči odpůrci a společnosti Mach3net s.r.o. ze strany navrhovatele doložil odpůrce jako přílohy ke svému dalšímu podání ze dne 16. 5. 2016 rozsudky soudů a jiná rozhodnutí:

- ve sporu na ochranu před nekalou soutěží a ochranu osobnosti pravomocný a vykonatelný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2011 sp. zn. 32 Cm 4/2010, kterým bylo uloženo navrhovateli (jako žalovanému) zaslat odpůrci (jako žalobci) doporučený dopis s omluvou za protiprávní zásah do osobnostních práv odpůrce zveřejněním a rozšířením nepravdivých údajů o odpůrci, tuto omluvu současně uveřejnit zvýrazněně nejméně na 1/8 tiskové strany v Žateckých novinách a zaplatit mu částku 100.000 Kč jako satisfakci za nemajetkovou újmu,
- usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 2. 11. 2012 sp. zn. 49 EXE 21710/2012-29 o nařízení exekuce vůči navrhovateli k vymožení jeho povinnosti zveřejnit omluvu odpůrci v Žateckých novinách,
- vyzoomění o zahájení exekuce ze dne 19. 8. 2013 sp. zn. 156 EX 912/13-16 soudního exekutora JUDr. Milana Materny, Exekutorský úřad Praha-západ, oboje bez doložky nabytí právní moci,
- usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2016 sp. zn. 13 Co 104/2016, kterým se potvrzuje usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 30. 11. 2015 sp. zn. 49 EXE 21710/2012-353 o zamítnutí návrhu navrhovatele (jako povinného) na zastavení exekuce, bez doložky nabytí právní moci,
- rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 11. 7. 2013, kterým byla nejprve zamítnuta žaloba proti navrhovateli (jako žalovanému) o zaplacení 62.749 Kč na náhradě škody za přerušení optického kabelu, dále usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2014 sp. zn. 68 Co 210/2014-207, kterým byl tento rozsudek zrušen a věc vrácena k novému projednání, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 z nového projednání věci ze dne 20. 10. 2015 sp. zn. 65 C 100/2010-335, kterým byla navrhovateli (jako žalovanému) uložena povinnost zaplatit částku 60.369 Kč na náhradě škody za poškozený optický kabel, bez doložky nabytí právní moci,
- sdělení Města Žatec ze dne 16. 2. 2011 (bez čj.) o tom, že řízení ve věci porušení optického kabelu ze strany pana Štěpána Beneše bylo zastaveno, neboť do doby jednoho roku ode dne spáchání přestupku nepodařilo věc projednat.

Odpůrce v dalším podání ze dne 27. 6. 2016 sdělil, že proti rozsudku v novém projednání věci u Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 20. 10. 2015 sp. zn. 65 C 100/2010-335 podal navrhovatel (jako žalovaný) odvolání a že odvolací soud při jednání dne 23. 5. 2016 změnil původní rozsudek tak, že povinnost navrhovatele (jako žalovaného) zaplatit náhradu škody v částce 60.369 Kč potvrdil, ale změnil počátek prodlení a částku ve výroku o náhradě nákladů řízení. Písemné vyhotovení rozsudku zatím není k dispozici. Tím je podle názoru odpůrce prokázáno, že navrhovatel v rámci konkurenčního boje optický kabel skutečně poškodil. Dále odpůrce ke svému podání správnímu orgánu ze dne 27. 6. 2016 přiložil protokol z jednání ze dne 3. 12. 2010 u Městského soudu v Praze sp. zn. 32 Cm 4/2010 ve věci ochrany proti nekalé soutěži, kde bylo usnesením soudu uloženo navrhovateli (jako žalovanému) založit do spisu listiny, které označil k důkazu, a to faktury za dodávku konektivity v letech 2008 a 2009. Odpůrce přiložil též podání navrhovatele, kterým navrhovatel dne 21. 12. 2010 založil do soudního spisu graf s výkonem konektivity připojení mezi navrhovatelem (jako žalovaným) a odpůrcem (jako

žalobcem), z něhož má vyplývat, že za fakturované období minimálně do června 2008 nebyla dodávka této služby přerušena, a faktury za dodávku konektivity od ledna 2008 do prosince 2008 a od února do dubna 2009, a to včetně příloh, tj. výše uvedeného grafu s výkonem konektivity a výše uvedených faktur. K přílohám odpůrce nad rámec tvrzení dosud uvedených v předcházející části správního řízení uvedl, že všechny tyto faktury jsou formálně odlišné od sporných faktur, které navrhovatel předložil v předcházejícím soudním i nyníjším správním řízení. Ke grafu se vyjádřil tak, že je zjevné, že dřívější i současná tvrzení navrhovatele o odběru konektivity jsou účelová a zavádějící, neboť navrhovatel v tomto řízení tvrdí, že důkaz nemá, protože ho archivuje jen jeden rok, ale v jiném řízení na ochranu proti nekalé soutěži a na ochranu osobnosti již v roce 2010 prokazuje údajný odběr konektivity zjevně smyšleným a o ničem nevyovídajícím grafem.

Protože navrhovatel v podání ze dne 11. 5. 2016 navrhl vyslechnout svědky pana Ing. Štěpána Beneše, výkonného ředitele navrhovatele, a pana Radka Úlehlu, technického ředitele navrhovatele, a to k prokázání skutečnosti, že konektivita byla ze strany navrhovatele odpůrci skutečně poskytována a že nárok na zaplacení sporných faktur je po právu, nařídil správní orgán za účelem výslechu navržených svědků na den 28. 6. 2016 ústní jednání.

Svědék, pan Ing. Štěpán Beneš, při ústním jednání vypověděl, že službu konektivity odpůrci poskytovali, že se jednalo o přístup do sítě navrhovatele na několika místech, že odpůrce sice platil se zpožděním, ale že služba mu byla nadále poskytována. Dále vypověděl, že poskytování konektivity odpůrci nelze nijak prokázat, ani teď, ani to nebylo možné v letech 2009 až 2010, a že se platilo za smlouvu a není proto rozhodující, zda odpůrce od navrhovatele konektivitu odebíral či nikoliv. K otázce navrhovatele, co znamená, že navrhovatel zajistí konektivitu pro odpůrce, svědek odpověděl, že to znamená, že navrhovatel umožní odpůrci přístup do své sítě, umožní mu odebírat konektivitu v předávacím bodě, konektivitu poskytovali buď jako páteřní připojením kabelem nebo připojením přímo klienta a že odpůrci poskytovali konektivitu do výše 50 % konektivity společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. Nepsaly se předávací protokoly, protože pro plnění smlouvy to nebylo důležité. K předloženému grafu konektivity, který byl přílohou podání navrhovatele (jako žalovaného) v soudním sporu na ochranu proti nekalé soutěži a na ochranu osobnosti odpůrce (jako žalobce) svědek vypověděl, že je to nějaký obrázek, že takhle vypadá graf konektivity, pokud by to byl takový graf, mohl by ukazovat, kolik bitů za sekundu proteklo z portu do portu, ale že v tomto případě, neví, co to je, a že takových obrázků si za 20 sekund namaluje hodně. Druhý svědek pan Radek Úlehla se bez předchozí omluvy nedostavil, ale navrhovatel na jeho výslechu trval a žádal o výslech na dalším ústním jednání. V závěru jednání byly navrhovateli předloženy faktury založené do soudního spisu ve věci ochrany před nekalou soutěží a na ochranu osobnosti odpůrce a sporné faktury ze správního řízení a byl požádán o vysvětlení, proč jsou vizuálně i obsahově odlišné. Navrhovatel nedokázal odlišnosti na místě vysvětlit. V průběhu ústního jednání svědek sdělil, že před tímto ústním jednáním četl spis, konkrétně že dostal od navrhovatele k přečtení výpověď pana Bartoše.

Podáním ze dne 19. 7. 2016 se navrhovatel vyjádřil k vizuální a obsahové odlišnosti faktur tak, že se jedná o stejnopisy a že mají odlišný obsah proto, že jsou vystaveny za odlišná období. Namítl, že vizuální podoba faktur je okolnost, která nemá žádné právní důsledky, a dovodil, že je-li jediným důvodem, proč odpůrce sporné faktury nezaplatil, údajné nedoručení faktur, pak odpůrce tímto uznal, že skutečně měl a má dluh vůči navrhovateli.

Dne 20. 7. 2016 zaslal pan Ing. Štěpán Beneš správnímu orgánu emailovou zprávu se sdělením, že tyto faktury jsou hlavně v účetní a daňové evidenci společnosti GRAPE SC, a.s. a bylo z nich odvedeno DPH a daň z příjmu.

Za účelem výslechu svědka navrhovatele pana Radka Úlehly nařídil správní orgán další ústní jednání na den 25. 7. 2016. Svědek vypověděl, že společnost OHŘE MEDIA spol. s r. o. dodávala konektivitu spoustě zákazníků, i panu Bartošovi, že konektivita je přístup do sítě internetu, že bylo připojeno několik míst, že z komunikace vyplynulo, že pan Bartoš nebude konektivitu využívat, ale nepamatuje si přesně období, protože do managementu firmy neviděl.

Správní orgán při ústním jednání dne 25. 7. 2016 provedl další důkazy, a to následujícími listinami:

- 1) spis Okresního soudu v Lounech čj. 25 C 412/2010 vč. v něm založených podání, protokolů z jednání, rozhodnutí a důkazů provedených soudem, zejména
 - a) Smlouva o vzájemné spolupráci uzavřená dne 1. 4. 2007 mezi společností OHŘE MEDIA spol. s r. o. a Pavlem Bartošem – CZ-E-NET (č. l. 56-57),
 - b) notářský zápis JUDr. Ivany Demutové, notářky v Žatci, čj. N 542/2007 NZ 498/2007 ze dne 28. 12. 2007 (přílohová obálka žalobce),
 - c) Smlouva o nájmu části podniku uzavřená dne 31. 12. 2007 mezi společností OHŘE MEDIA spol. s r. o. a společností GRAPE SC, a.s. (přílohová obálka žalobce),
 - d) podání společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o. Krajskému soudu v Ústí nad Labem, obchodnímu rejstříku, doručené dne 24. 1. 2008 – Založení dokumentů do Sbírký listin (přílohová obálka žalobce),
 - e) Smlouva o odštěpení sloučením a převzetí obchodního jmění uzavřená dne 26. 6. 2008 mezi společností OHŘE MEDIA spol. s r. o. a společností GRAPE SC, a.s. (Sbírka listin OR pro navrhovatele)
 - f) výpověď Smlouvy o vzájemné spolupráci podaná Pavlem Bartošem – CZ-E-NET, ze dne 25. 1. 2008, plus podací lístek (č. l. 63),
 - g) výpověď Smlouvy o vzájemné spolupráci podaná Ing. Štěpánem Benešem, ze dne 18. 6. 2009, plus dodejka (č. l. 96),
 - h) faktura č. 010900154 vystavená dne 2. 1. 2009 na částku 29.750 Kč s DPH, VS 10900154, za připojení k internetu za 01/2009, splatná dne 23. 1. 2009 (č. l. 13),
 - i) faktura č. 010902027 vystavená dne 2. 5. 2009 na částku 29.750 Kč s DPH, VS 10902027, za připojení k internetu za 05/2009, splatná dne 23. 5. 2009 (č. l. 16),
 - j) faktura č. 010902455 vystavená dne 1. 6. 2009 na částku 29.750 Kč s DPH, VS 10902455, za připojení k internetu za 06/2009, splatná dne 22. 6. 2009 (č. l. 10),
 - k) faktura č. 010902641 vystavená dne 19. 6. 2009 na částku -12.891 Kč s DPH, VS 10902641, částečné storno faktury č. 10902455 za období od 18. 6. 2009 do 30. 6. 2009 z důvodu ukončení smlouvy, splatná dne 29. 6. 2009 (č. l. 11),
 - l) tabulka č. 1 – přehled faktur za připojení k internetu od 01/2008 do 06/2009 a jejich úhrad (přílohová obálka žalobce),
 - m) výpisy z účtu č. 22000247/0100 společnosti GRAPE SC a.s. s vyznačenými příchozími platbami z účtu č. 191137287/0300 Bartoš Pavel: dne 27. 2. 2008 částka 23.800 Kč s VS 10800324, dne 27. 3. 2008 částka 23.800 Kč s VS 10800556, dne 28. 4. 2008 částka 23.800 Kč s VS 10800940, dne 2. 6. 2008 částka 23.800 Kč s VS 10801332, dne 18. 9. 2008 částka 23.800 Kč s VS 10803049, dne 21. 10. 2008 částka 29.750 Kč s VS 10803490 a dne 22. 1. 2009 částka 29.750 Kč s VS 10804858 (přílohová obálka žalobce),
- 2) Smlouva o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací uzavřená dne 1. 7. 2008 mezi společností Mach3net s.r.o. a Pavlem Bartošem – CZ-E-NET (příloha k podání odpůrce ze dne 19. 12. 2015, v záhlaví smlouvy je uvedeno, že společnost Mach3net s.r.o. je zastoupena jednatelem Pavlem Bartošem, popř. uvedeným a podepsaným zmocněncem, a smlouva je na jejím konci podepsaná jinou osobou),
- 3) Dohoda o ukončení smlouvy o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací ze dne 20. 9. 2009 (příloha k podání odpůrce ze dne 19. 12. 2015),
- 4) Smlouva o připojení do sítě Mach3net a mezinárodní sítě internet a zajištění přístupu k nim č. 09001 uzavřená dne 20. 9. 2009 mezi společností Mach3net s.r.o. a Pavlem Bartošem - CZ-E-NET (příloha k podání odpůrce ze dne 19. 12. 2015, v záhlaví smlouvy je uvedeno, že společnost Mach3net s.r.o. je zastoupena jednatelem Petrem Žáčkem, a smlouva je na jejím konci tímto jednatelem podepsaná),

- 5) přehledy internetového spojení pro 4 emailové zprávy (příloha k podání odpůrce ze dne 19. 12. 2015),
- 6) Ing. David Evan – prohlášení, odpověď na dotazy, ze dne 30. 11. 2015 (příloha k podání odpůrce ze dne 19. 12. 2015),
- 7) Ing. Bc. Radek Mařík – dotazy, ze dne 29. 11. 2015 (příloha k podání odpůrce ze dne 19. 12. 2015),
- 8) pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2011, čj. 32 Cm 4/2009-124, na ochranu před nekalosoutěžním jednáním a na ochranu osobnosti, ve znění pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 2. 2012, čj. 3Cmo 195/2011-166 (příloha k podání odpůrce ze dne 16. 5. 2016),
- 9) usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 4. 2013 čj. 23 Cdo 1924/2012-201, na ochranu před nekalosoutěžním jednáním a na ochranu osobnosti (příloha k podání odpůrce ze dne 16. 5. 2016),
- 10) usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 2. 11. 2012, čj. 49 EXE 2171/2012-29, o nařízení exekuce k vymození povinnosti zveřejnit omluvu (příloha k podání odpůrce ze dne 16. 5. 2016),
- 11) usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2016, čj. 13 Co 104/2016-353 o zastavení exekuce pro nepeněžitě plnění (příloha k podání odpůrce ze dne 16. 5. 2016)
- 12) JUDr. Milan Makarius, soudní exekutor, Exekutorský úřad Praha-západ, Vyrozumění o zahájení exekuce, ze dne 19. 8. 2013, čj. 156 EX 912/13-16 k vymození povinnosti zaslat oprávněnému omluvu (příloha k podání odpůrce ze dne 16. 5. 2016)
- 13) rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 5. 2014, čj. 65 C 100/2010-155, o zaplacení 62.749 Kč s přísl. (příloha k podání odpůrce ze dne 16. 5. 2016),
- 14) usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2014, čj. 68 Co 210/2014-196, o vstupu společnosti Česká data s.r.o. do řízení před Obvodním soudem pro Prahu 1, sp. zn. 65 C 100/2010-155 (příloha k podání odpůrce ze dne 16. 5. 2016),
- 15) usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2014, čj. 68 Co 210/2014-207, o zaplacení 62.749 Kč s přísl. (příloha k podání odpůrce ze dne 16. 5. 2016),
- 16) rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 20. 10. 2015, čj. 65 C 100/2010-335, o zaplacení 62.749 Kč s přísl. (příloha k podání odpůrce ze dne 16. 5. 2016),
- 17) Město Žatec, sdělení ze dne 16. 2. 2011 o zastavení přestupkového řízení pro neprojednání přestupku do doby 1 roku od jeho spáchání (příloha k podání odpůrce ze dne 16. 5. 2016)
- 18) Městský soud v Praze, protokol o jednání před soudem prvního stupně ze dne 3. 12. 2010, sp. zn. 32 Cm 4/2010 (příloha k podání odpůrce ze dne 27. 6. 2016)
- 19) podání navrhovatele ke sp. zn. 32 Cm 4/2010 ze dne 21. 12. 2010 na č. I. 81 a příloha – graf (příloha k podání odpůrce ze dne 27. 6. 2016)
- 20) opisy faktur za přístup do sítě internet, resp. za připojení k internetu, za období od 01/2008 do 12/2008 a za období od 02/2009 do 04/2009 ze spisu sp. zn. 32 Cm 4/2010 na č. I. 84 až 98 (příloha k podání odpůrce ze dne 27. 6. 2016)
- 21) usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 8. 1. 2016, čj. 49 EXE 326/2013-372 k vymození peněžitě plnění, ve znění usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2016, čj. 23 Co 134/2016-424 (příloha k podání odpůrce ze dne 27. 6. 2016)
- 22) výpis z internetové aplikace InfoSoud ze dne 27. 6. 2016 pro sp. zn. 32 Cm 4/2010, Městský soud v Praze (příloha k podání odpůrce ze dne 27. 6. 2016)
- 23) výpis z internetové aplikace InfoSoud ze dne 27. 6. 2016 pro sp. zn. 25 C 412/2010, Krajský soud Ústí nad Labem.

Oba účastníci správního řízení v závěru ústního jednání uvedli, že další listiny zatím zakládat nebudou. Současně byli účastníci správního řízení správním orgánem požádáni o vyčíslení nákladů řízení.

Podáním ze dne 4. 8. 2016 navrhovatel vyčísлил náklady řízení a doložil Rozhodnutí o registraci plátce daně z přidané hodnoty č. 330712/12/002901109579 ze dne 4. 12. 2012 vydané Finančním úřadem pro Prahu 2. Odpůrce dosavadní počty úkonů právní služby pravidelně uváděl v každém podání a Rozhodnutí o registraci plátce daně z přidané hodnoty bylo založeno do spisu v předcházející části správního řízení.

Dopisem ze dne 9. 9. 2016 správní orgán vyznamenal účastníky řízení, že shromáždil podklady pro rozhodnutí a že mají možnost se s nimi seznámit. Této možnosti využil jen navrhovatel, který se dne 26. 9. 2016 seznámil s obsahem spisu.

Dne 28. 10. 2016 bylo správnímu orgánu doručeno podání odpůrce, ve kterém odpůrce zpochybňuje věrohodnost, nezájatost, nestrannost a procesní postavení svědka navrhovatele pana Ing. Štěpána Beneše, který na ústním jednání konaném dne 28. 6. 2016 vypovídal ve prospěch navrhovatele. K vyvrácení části výpovědi svědka, týkající se dalšího předávacího bodu v Lounech údajně realizovaného na přání odpůrce navrhovatelem, odpůrce předložil Individuální oprávnění k využívání rádiových kmitočtů pevné služby č. 144949/RR vydané odpůrci Českým telekomunikačním úřadem dne 27. 3. 2008 pod čj. 14 438/2008-613/II.vyř. Tímto individuálním oprávněním platným do dne 30. 4. 2013 odpůrce prokazuje, že předávací bod v Lounech mu navrhovatel nemohl na jeho žádost v r. 2009 postavit, protože on sám měl oprávnění na využití rádiového kmitočtu ke spojení mezi stanovištěm na adrese Volyňských Čechů v Žatci a stanovištěm na adrese 17. listopadu v Lounech. Dále se odpůrce vyjádřil k výpovědi svědka navrhovatele pana Radka Úlehly, který na ústním jednání konaném dne 25. 7. 2016 vypovídal také ve prospěch navrhovatele, tak, že navrhovatel ani touto výpovědí neprokázal dodávání konektivity odpůrci ve sporném období.

V tomto podání odpůrce současně požadoval „separované“ náklady odpůrce za účast na ústním jednání konaném dne 25. 7. 2016 a uvedl, že správní orgán tím, že nařídil toto jednání jen za účelem výslechu svědka navrhovatele pana Radka Úlehly, který se k ústnímu jednání konanému dne 28. 6. 2016 bez omluvy nedostavil, postupoval tak, že odpůrci vznikly zbytečné náklady. Odpůrce už při ústním jednání konaném dne 25. 7. 2016 založil do správního spisu posudek o invaliditě pana Bartoše, vystavený Posudkovou komisí OSSZ dne 21. 7. 2016. Na zbytečné ústní jednání konané dne 25. 7. 2016 se proto nemohl pro bolesti dostavit s použitím veřejné dopravy, ale použil osobní auto. Požadoval náhradu za pohonné hmoty ve výši 334,70 Kč, náhradu za použití osobního auta ve výši 706,80 Kč, náklady na právní zastoupení za 1 úkon právní služby ve výši 1.000 Kč, paušální náhradu hotových výdajů za 1 úkon právní služby ve výši 300 Kč a DPH ve výši 273 Kč, tj. celkem 2.614,50 Kč. K tomu doložil Technický průkaz motorového vozidla č. AP 528005 pro osobní auto tovární značky TOYOTA RAV4 s registrační značkou 3AV8203, jehož majitelem je společnost M3 COM a. s., IČO: 287 29 510, se sídlem Internacionální 1231/8, Suchdol, 165 00 Praha 6.

Dále odpůrce v tomto podání požadoval (mimo „separovaný právní úkon“) náhradu nákladů právního zastoupení za celkem 15 úkonů právní služby ve výši 15.000 Kč, paušální náhradu hotových výdajů za 15 úkonů právní služby ve výši 4.500 Kč a DPH ve výši 4.095 Kč, tj. celkem 23.595 Kč.

Na základě shromážděných podkladů a po jejich posouzení předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu dne 23. 1. 2017 rozhodl novém projednání věci (dále jen „první nové projednání“) tak, že návrh navrhovatele na úhradu vyúčtování za poskytování služby přístupu k internetu, tzv. služby konektivity, za měsíce leden 2009 na základě faktury č. 0109000154 ve výši 29.750 Kč s příslušenstvím, květen 2009 na základě faktury č. 010902027 ve výši 29.750 Kč s příslušenstvím a červen 2009 na základě faktury č. 010902455, po částečném stornu uvedené faktury, ve výši 16.858,34 Kč s příslušenstvím, celkem na částku 76.358,34 Kč, se zamítá, a že navrhovatel je povinen uhradit odpůrci náhradu nákladů správního řízení ve výši 20.449 Kč k rukám právního zástupce odpůrce, do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Správní orgán v prvním novém projednání věci, vázán právním názorem správního orgánu II. stupně, vzal za své, že mezi účastníky tohoto sporu byla pro období po ukončení platnosti písemné Smlouvy o vzájemné spolupráci ze dne 1. 4. 2007 (v dubnu 2008) smlouva uzavřena konkludentně. V prvním novém projednání věci byly zjištěny a prokázány nové závažné skutečnosti, které správní orgán II. stupně neměl při rozhodování o rozkladu navrhovatele k dispozici, a které přiměly správní orgán se v rámci prvního nového projednání věci zabývat především smluvním typem konkludentně uzavřené smlouvy, jejími formálními náležitostmi a jejími obsahovými náležitostmi.

V prvním novém projednání věci nově vyšlo najevo, že Smlouva o vzájemné spolupráci uzavřená dne 1. 4. 2007 mezi společnostmi OHŘE MEDIA spol. s r. o. a Pavlem Bartošem – CZ-E-NET je zastřenou smlouvou o přístupu k sítím elektronických komunikací a přiřazeným prostředkům.

Zákon o elektronických komunikacích v § 80 odst. 1 stanoví pro smlouvu o přístupu písemnou formu, avšak v posuzovaném případě měla být smlouva o přístupu uzavřena konkludentně. Vzhledem k obecné zákonné úpravě občanskoprávních a obchodněprávních vztahů platných a účinných v době uzavření předmětné smlouvy a k existenci prvku veřejnoprávní regulace u smlouvy o přístupu správní orgán posoudil zastřenou konkludentní smlouvu o přístupu jako neplatnou pro nedostatek zákonem předepsané formy. Správní orgán současně konstatoval, že písemná Smlouva o spolupráci neobsahuje minimální náležitosti smlouvy o přístupu stanovené vyhláškou č. 158/2005 Sb., kterou se stanoví minimální náležitosti návrhu smlouvy o přístupu nebo o propojení veřejných komunikačních sítí, takže je nemůže obsahovat ani konkludentně uzavřená smlouva (se stejným obsahem) pro dodávky konektivity od května 2008 do června 2009. Správní orgán dospěl k závěru, že vedle neplatnosti konkludentně uzavřené smlouvy na dodávku konektivity, tj. smlouvy o přístupu do sítě navrhovatele, která nemá písemnou formu, je tato smlouva neplatná i pro nedostatek obsahových náležitostí vyžadovaných speciálním právním předpisem.

Správní orgán dále dospěl k závěru, že formálně i obsahově neplatná konkludentní smlouva o přístupu do sítě navrhovatele, která byla obsahově stejná jako předcházející písemná smlouva ze dne 7. 4. 2007, může ale mít náležitosti smlouvy jiného smluvního typu, např. smlouvy o poskytování služby připojení k internetu. Pro takovou smlouvu zákon o elektronických komunikacích nepředepisuje písemnou formu, takže ji lze platně uzavřít i konkludentně. Správní orgán dospěl k závěru, že předmět konkludentní smlouvy uvedený v jejím čl. 2, který je obsahově totožný s čl. 2. původní písemné smlouvy je neurčitý, neboť nelze ani gramatickým, systematickým ani jazykovým výkladem projevu vůle smluvních stran zjistit, jaký rozsah konektivity udávané ve fyzikálních jednotkách měla společnost OHŘE MEDIA spol. s r.o. nejen v květnu 2008 při uzavření konkludentní smlouvy, ale ani ve sporném období v lednu, v květnu a v červnu 2009, a jaký rozsah (kolik fyzikálních jednotek) činí oněch sjednaných 50 %. Navíc projev vůle smluvních stran zachycený ve smlouvě musí nutně vzbudit pochybnosti o jeho obsahu i u třetích stran, protože rozsah konektivity společnosti OHŘE MEDIA spol. s r.o., resp. 50 % tohoto rozsahu, nelze pro období ledna, května a června 2009 zjistit mimo jiné i proto, že podle zápisu v obchodním rejstříku ze dne 9. 10. 2008 došlo u společnosti OHŘE MEDIA spol. s r.o. k odštěpení části jejího podniku v rozsahu části podniku nazvané „Internet“ a následně Smlouvou o odštěpení sloučením a převzetí obchodního jmění ze dne 26. 6. 2008 byla tato odštěpená část podniku společnosti OHŘE MEDIA spol. s r.o. sloučena s podnikem navrhovatele. Neurčitě byly sjednány i další části předmětu plnění. Podle názoru správního orgánu je i konkludentně uzavřená smlouva o poskytování služby připojení k internetu neplatná, neboť projev vůle smluvních stran týkající se zejména předmětu smlouvy jako podstatné náležitosti smlouvy nebyl učiněn určitě.

V prvním novém projednání věci dále odpůrce předložil správnímu orgánu jako nový důkaz soubor faktur-daňových dokladů, které navrhovatel odpůrci vystavil za zdanitelná období leden 2008 až prosinec 2008 a únor 2009 až duben 2009, které odpůrce zaplatil a které navrhovatel založil dne 21. 12. 2010 k důkazu v soudním řízení vedeném u Městského soudu v Praze v řízení o ochranu proti nekalé soutěži. Správní orgán provedl detailní srovnání formální i obsahové stránky souboru nově doložených uhrazených faktur se souborem sporných neuhrazených faktur

a zjistil podstatné rozdíly v grafické úpravě i v obsahu obou souborů tak, že ze tří faktur za zdanitelná plnění ve třech po sobě jdoucích zúčtovacích obdobích byly první (uhrazená) a třetí (uhrazená) faktura vždy stejné a prostřední (sporná) faktura vždy graficky i obsahově jiná. Navrhovatel neprokázal, že sporné neuhrazené faktury byly odpůrci vystaveny ve stejném účetním systému s razítkem a podpisem za navrhovatele, odpůrci odeslány a doručeny, a že požadované úhrady jsou jako závazky odpůrce vůbec splatné a dospělé k vymáhání.

Dále odpůrce v prvním novém projednání věci nově tvrdil, že mu navrhovatel konektivitu od května 2008 nedodával, ani mu ji dodávat nemohl a on ji nemohl od navrhovatele odebírat, protože v té době konektivitu odebíral od společnosti Mach3net s.r.o., a že platby, které navrhovatel pak platil, byly jakousi formou „výpalného“, tedy bez poskytnutí řádného (sjednaného) protiplnění. Odpůrce správnímu orgánu předložil jako nové důkazy Smlouvu o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací uzavřenou dne 1. 7. 2008 mezi poskytovatelem společností Mach3net s.r.o. a účastníkem Pavlem Bartošem CZ-E-NET a Smlouvu o připojení do sítě Mach3net a mezinárodní sítě internet a zajištění přístupu k nim č. 09001 uzavřenou dne 20. 9. 2009 mezi poskytovatelem společností Mach3net s.r.o. a objednatelem Pavlem Bartošem CZ-E-NET, která předchází smlouvu ze dne 1. 7. 2008 ke dni 20. 9. 2009 nahradila. Správní orgán měl za prokázané výpovědi svědka odpůrce, pana Ing. Davida Evana, že v rámci odebírání konektivity od společnosti Mach3net s.r.o. už pro odpůrce nebyla technická možnost, aby byla rovněž odebírána konektivita od navrhovatele. Dále z výpovědi svědka navrhovatele, pana Ing. Štěpána Beneše, vyplynulo, že odebírání konektivity odpůrcem navrhovatel nemůže prokázat. Správní orgán proto dospěl k závěru, že navrhovatel neunesl důkazní břemeno k prokázání uskutečněného plnění, resp. k prokázání připravenosti a schopnosti plnit, a nemůže se proto domáhat splnění závazku druhou stranou.

V souvislosti s důkazním břemenem k prokázání uskutečněného plnění se správní orgán dále zabýval tvrzením navrhovatele, že odpůrce platby za dodávku konektivity ve výši částek fakturovaných od května 2008 do prosince 2008 a od února 2009 do dubna 2009 platil, čímž uznal, že mu byly služby až do června 2009 řádně poskytovány. Odpůrce se v prvním novém projednání věci bránil novým tvrzením, že platby za faktury zaplacené navrhovatelí od května 2008, tj. po výpovědi Smlouvy o spolupráci ze dne 1. 4. 2007 z jeho strany, byly jakousi formou „výpalného“ v konkurenčním boji na místním trhu elektronických komunikací v regionu Žatecka a Lounska a že neznamenal platby za uskutečněné protiplnění Odpůrce v prvním novém projednání věci doplnil svá tvrzení k „výpalnému“ a uvedl, že navrhovatel chtěl od něj jeho zákazníky odkoupit za cenu, která byla menší než jeho dluhy za budování firmy. K dokreslení celé situace odpůrce předložil správnímu orgánu řadu nových důkazů, zejména např. pravomocné a vykonatelné rozsudky Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze ve sporu na ochranu před nekalosoutěžním jednáním, kde je navrhovatelí uložena povinnost písemně se odpůrci omluvit za zlehčování obchodní pověsti odpůrce a za protiprávní zásah do jeho osobnostních práv a omluvu zveřejnit v Žateckých novinách. Správní orgán dospěl k závěru, že i uvedené nepřímé důkazy nasvědčují tomu, že vymáhané platby za sporné faktury nejsou platbami za uskutečněné plnění.

Za této důkazní situace správní orgán neakceptoval tvrzení navrhovatele, že odpůrce tím, že většinu faktur za dodávku konektivity v období od května 2008 do června 2009 zaplatil, sám potvrdil, že mu byla konektivita ze strany navrhovatele po celé toto období (včetně sporného období leden 2009, květen 2009 a červen 2009) řádně dodávána. Předmětem správního řízení nejsou faktury, které byly ze strany odpůrce z jakéhokoliv důvodu uhrazeny, ale faktury, které uhrazeny nebyly. U neuhrazených faktur je třeba zkoumat oprávněnost nároku navrhovatele na jejich úhradu, tj. existenci smluvního ujednání (co a za kolik) a poskytnutí plnění, za něž má být úhrada ceny placena. Existence smluvního ujednání ani poskytnutí plnění však v řízení prokázáno nebylo. Dokonce nebylo prokázáno – s ohledem na formální a obsahové odlišnosti uhrazených a neuhrazených faktur – ani to, že neuhrazené faktury byly navrhovatelem vůbec vystaveny a odpůrci řádně doručeny. Pokud navrhovatel neunesl důkazní břemeno k prokázání uskutečněného plnění ani k vystavení a doručení neuhrazených faktur odpůrci, nemůže očekávat, že správní orgán rozhodne o oprávněnosti jeho požadavku na zaplacení ceny plnění za sporná období. Z uvedených důvodů byl návrh navrhovatele v novém projednání zamítnut.

Protože odpůrce měl ve věci plný úspěch, přiznal mu správní orgán I. stupně nárok na náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti navrhovateli, který ve věci úspěch neměl, a to náhradu nákladů právního zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a DPH, neboť právní zástupce odpůrce prokázal správnímu orgánu, že je plátcem DPH.

Proti rozhodnutí správního orgánu v prvním novém projednání ze dne 23. 1. 2017 podal navrhovatel do všech výroků včas rozklad ze dne 9. 2. 2017, ve kterém uvedl, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném právním i skutkovém posouzení věci a je zatíženo procesním pochybením.

Navrhovatel v rozkladu namítal 1. nesprávnost závěrů správního orgánu I. stupně o neplatnosti smlouvy, 2. nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když neuvádí požadované náležitosti předmětu smlouvy, aby byl dostatečně určitý, 3. nesprávné posouzení předložených důkazních prostředků a jejich výklad, 4. absurditu posuzování grafické podoby faktur a 5. procesní pochybení při vyhotovení protokolu o jednání ze dne 20. 4. 2016, při němž byli vyslechnuti svědci navržení odpůrcem.

Navrhovatel v rozkladu vytýkal správnímu orgánu I. stupně, že věc posoudil příliš formalisticky, neboť podle jeho názoru je předmět smlouvy vymezen dostatečně určitě, a že vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně neuvedl, jaké fyzikální jednotky má smlouva obsahovat, aby byla určitá, jsou jeho závěry o neurčitosti smlouvy neúplné a nepřezkoumatelné. Podle názoru navrhovatele byl odpůrce jako odborník a podnikatel v oblasti elektronických komunikací schopen bez rozumných pochybností adekvátně rozpoznat, co je předmětem smlouvy. Ke splatnosti pohledávek navrhovatel v rozkladu uvedl, že je naprostou notorií, že faktura není právním důvodem pohledávky, a že se splatnost pohledávky v běžném podnikatelském životě nemůže odvíjet od doručení faktury, nýbrž od jejího vystavení. Navrhovatel v rozkladu dále uvedl, že sporné faktury byly odpůrci zaslány, a i kdyby tomu tak nebylo, tak doručení žaloby podané k Okresnímu soudu v Lounech se pohledávky staly mimo jakoukoliv pochybnost splatnými. Také závěry správního orgánu I. stupně týkající se prokázání dodávek konektivity ve sporných obdobích jsou zcela nesprávné a v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů, neboť navrhovatel mimo jiné nevidí žádný důvod pro to, aby si uchovával záznamy o provozu, když odpůrce za konektivitu střídavě platil a neplatil. Správní orgán I. stupně faktické placení některých faktur v podstatě přehlédl a dal přednost důkazu v podobě smlouvy odpůrce se společností Mach3net s.r.o., avšak uzavření smlouvy samo o sobě neznamená, že by odpůrce nemohl současně odebírat konektivitu od jiného poskytovatele. Navrhovatel v závěru svého rozkladu shrnul, že na základě všech důkazů a skutečností uvedených navrhovatelem lze bez rozumných pochybností nabýt jistoty, že konektivita byla odpůrci skutečně dodána, když dodávky ve sporném období potvrdili dva jeho svědci a podpořil je dosavadní odběr konektivity ze strany odpůrce a placení některých faktur. Podle názoru navrhovatele tyto důkazy zcela postačují. K namítnému procesnímu pochybení správního orgánu I. stupně navrhovatel uvedl, že z protokolu z ústního jednání ze dne 20. 4. 2016 nevyplývá, kdo byl přesně vyslechnut jako svědek, když řádná identifikace svědka je esenciálním předpokladem pro vlastní výslech a pro použití výpovědi svědka jako důkazu. S ohledem na všechny důvody uvedené v odůvodnění rozkladu navrhovatel navrhl, aby Rada Českého telekomunikačního úřadu napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

Dopisem ze dne 10. 2. 2017 správní orgán I. stupně vyzval odpůrce k vyjádření k rozkladu podanému navrhovatelem. Odpůrce se k rozkladu navrhovatele nevyjádřil.

Na základě přezkoumání spisového materiálu včetně napadeného rozhodnutí a posouzení veškerých námitek uvedených v rozkladu, a po projednání v rozkladové komisi dospěla Rada Českého telekomunikačního orgánu jako správní orgán II. stupně k rozhodnutí čj. ČTÚ-13 086/2017-603 ze dne 28. 6. 2017, kterým se napadené rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 23. 1. 2017 ruší a věc se vrací k novému projednání.

Správní orgán II. stupně dospěl ve svém rozhodnutí k následujícím zjištěním a závěrům:

Rada ČTÚ již v rozhodnutí ze dne 29. 9. 2015, čj. ČTÚ-35 685/2015-603, dospěla na základě podkladů ve správním spise (zejména uhrazených faktur do konce roku 2008 a dále od února do dubna 2009) k závěru, že mezi navrhovatelem a odpůrcem poté, co skončil smluvní vztah na základě Smlouvy o vzájemné spolupráci uplynutím výpovědní lhůty, existoval konkludentní smluvní vztah, na jehož základě nadále poskytoval navrhovatel odpůrci až do dne 18. 6. 2009 službu elektronických komunikací a odpůrce za tuto službu navrhovateli hradil cenu, jež byla navrhovatelem pravidelně odpůrci účtována, a to až na vyúčtování za leden, květen a červen 2009, jež jsou předmětem tohoto sporu. Poskytování služeb potvrdili ve svých výpovědích i svědci navrhovatele, Ing. Štěpán Beneš a Radek Ulehla.

Trvat za všech okolností na vyčerpávajícím doložení přesného znění smlouvy by znamenalo v podstatě popření možnosti uzavírání smluv v jiné než písemné podobě i v případě, kdy ji zákon nevyžaduje. Rada ČTÚ již v rozhodnutí ze dne 29. 9. 2015, čj. ČTÚ-35 685/2015-603 dospěla k názoru, že dlouhodobá akceptace a provádění plateb ze strany odpůrce na navrhovatelem vystavované faktury (do konce roku 2008 a od února do dubna 2009) potvrzují v daném případě, že mezi účastníky řízení došlo po skončení písemné smlouvy na základě výpovědi odpůrce ke shodě o dalším úplatném poskytování služeb elektronických komunikací (konkludentní smlouva), a to právě v podobě (i rozsahu), v jaké byly navrhovatelem vystavovány faktury, jelikož tyto odpůrce hradil, aniž by jejich důvodnost a výši rozporoval.

Jejich úhradou pak podle závěrů správního orgánu II. stupně za dané situace byla dostatečně prokázána existence smluvního vztahu mezi navrhovatelem a odpůrcem, kdy poskytování služeb potvrdili i svědci. Proto Rada ČTÚ shledala výrok I. napadeného rozhodnutí nesprávným.

Správní orgán I. stupně měl tak nerespektovat právní názor Rady ČTÚ vyslovený v rozhodnutí ze dne 29. 9. 2015, čj. ČTÚ-35 685/2015-603, přičemž svůj postup zdůvodnil toliko obecně, že „v novém projednání věci správním orgánem I. stupně byly zjištěny a prokázány nové závažné skutečnosti, které správní orgán II. stupně (Rada ČTÚ) neměl při rozhodování o rozkladu odpůrce (pozn. správně má být navrhovatele) k dispozici, a které přiměly správní orgán I. stupně se v rámci nového projednání věci zabývat především smluvním typem konkludentně uzavřené smlouvy, jejími formálními náležitostmi a jejími obsahovými náležitostmi“. V posuzovaném případě se však podle závěrů správního orgánu II. stupně skutkový stav věci nezměnil, kdy právní titul a skutkový stav věci, na jehož základě navrhovatel požaduje po odpůrci uhrazení dlužných cen za služby elektronických komunikací, byl posouzen Radou ČTÚ již v rozhodnutí ze dne 29. 9. 2015, čj. ČTÚ-35 685/2015-603. Rada tedy rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a věc mu vrátila k novému projednání.

Navrhovatel jen případně musí v dalším řízení prokázat, že neuhrazené faktury byly součástí předžalobní upomínky (součást soudního spisu č. I. 29), jež byla dne 14.11.2009 doručena odpůrci. Jelikož navrhovatel neprokázal, že faktury odpůrci odeslal, a odpůrce jejich doručení rozporuje, je nutno vázat okamžik vzniku prodlení odpůrce i ve smyslu citované judikatury na prokazatelné doručení faktur odpůrci.

Rada ČTÚ dále považuje nynější argumentaci odpůrce týkající se údajného výpalného za ryze účelovou, nevěrohodnou a důkazně nepodloženou. Pokud by se jednalo o výpalné, jak tvrdí odpůrce, mohl odpůrce využít zákonné prostředky na svou obranu, což neučinil. Poškození sítě odpůrce, resp. obchodní společnosti Mach3net s.r.o., nekalosoutěžní jednání a ochrana dobrého jména není pro projednávanou věc relevantní. K těmto událostem došlo v době následující po skončení konkludentního smluvního vztahu mezi navrhovatelem a odpůrcem. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, co vedlo správní orgán I. stupně k tomu, že tyto události zohlednil při rozhodování o meritu věci (tj. neuhrazené faktury za leden, květen a červen 2009), ač nastaly v době, kdy již mezi účastníky řízení žádný právní vztah nebyl a jaký význam měly dle správního orgánu I. stupně tyto mít na oprávněnost nároku navrhovatele.

Odpůrce hradil faktury v době do konce roku 2008 a od února do dubna 2009. Odpůrcem předložená smlouva mezi ním a obchodní společností Mach3net s.r.o. neprokazuje (nevyvrací možnost), že by odpůrce nemohl (současně) užívat služby elektronických komunikací od

navrhovatele, resp. odpůrce tvrzenou technickou nemožnost nikterak neprokázal. V tomto směru je námitka navrhovatele uváděná v rozkladu důvodná. Nadto Rada ČTÚ považuje Smlouvu o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací mezi obchodní společností Mach3net s.r.o. (zastoupená jednatelem, Pavlem Bartošem, když případný zmocněnec uveden ve smlouvě není) a odpůrcem uzavřenou dne 1. 7. 2008 za nevěrohodnou.

Po posouzení předložené smlouvy, což správní orgán I. stupně neučinil, Rada ČTÚ dospěla k závěru, že se jedná o běžnou účastnickou smlouvu ve smyslu § 63 zákona o elektronických komunikacích, tedy mezi podnikatelem a účastníkem, jak je definován v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. Na základě této smlouvy tedy nemohl odpůrce poskytovat třetím osobám služby elektronických komunikací, takže nelze dospět k jejímu podřazení pod smlouvu obdobného typu, jaká byla uzavřena s navrhovatelem, resp. s jeho právním předchůdcem, na jejímž základě by se odpůrce připojil do sítě obchodní společnosti Mach3net s.r.o. a poskytoval služby elektronických komunikací třetím osobám. Již samotná terminologie smlouvy předložené odpůrcem napovídá, že se jedná o účastnickou smlouvu, na jejímž základě (si) odpůrce sám sobě poskytoval službu připojení k internetu. Sama skutečnost, že smlouvu uzavřel odpůrce (byť v pozici jednatele) sám se sebou, působí nevěrohodně.

Za relevantní by bylo lze považovat až Smlouvu o připojení do sítě Mach3net a mezinárodní sítě internet a zajištění přístupu k nim číslo: 09001 mezi obchodní společností Mach3net s.r.o. a odpůrcem ze dne 20. 9. 2009, tedy uzavřené 3 měsíce po skončení konkludentního smluvního vztahu mezi navrhovatelem a odpůrcem na základě dopisu navrhovatele. Proto považuje Rada ČTÚ smlouvu ze dne 1. 7. 2008 za irelevantní pro projednávanou věc.

Rada ČTÚ na svém závěru o důvodnosti návrhu vyjádřeném již v rozhodnutí ze dne 29. 9. 2015, čj. ČTÚ-35 685/2015-603, proto i nadále trvá.

Rada ČTÚ jako důvodnou shledala rovněž námitku 2., kdy skutečně bylo na správním orgánu I. stupně, aby v případě, že posoudil předmět smlouvy jako neurčitý, rovněž uvedl, jaké náležitosti by (dle jeho názoru) měl předmět plnění uvádět, aby byl dostatečně určitý. Z chování obou smluvních stran po dobu trvání konkludentního smluvního vztahu (tj. do června 2009) je zřejmé, že předmět plnění byl dostatečně určitý. Rada ČTÚ v této souvislosti akcentuje skutečnost, že oba účastníci řízení jsou podnikatelé, je tedy nutno předpokládat u obou určitou míru profesionality, podnikatelskou úroveň a zdatnost.

Rada ČTÚ za irelevantní pro vznik nároku navrhovatele na úhradu cen považuje (zevrubné) posouzení grafické podoby faktur (námitka 4.), jak jej v napadeném rozhodnutí učinil správní orgán I. stupně. Dle názoru Rady ČTÚ si správní orgán I. stupně tímto srovnáním uhrazených a neuhrazených faktur vytvořil pouze nepodložené domněnky.

Námitku navrhovatele 5. Rada ČTÚ považuje nedůvodnou. Podle § 18 odst. 2 správního řádu Protokol obsahuje zejména místo, čas a označení úkonů, které jsou předmětem zápisu, údaje umožňující identifikaci přítomných osob, vylíčení průběhu předmětných úkonů, označení správního orgánu a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla. Údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Je pravdou, že v protokolu o jednání, při němž byli vyslechnuti svědci, Ing. Radek Mařík a Ing. David Evan, není uvedeno jméno prvního vyslechnutého svědka. Vzhledem k tomu, že v případě druhého vyslechnutého svědka, již je v protokolu uvedeno, že „bylo přistoupeno k výsledku svědka pana Ing. Davida Evana“ a na prezenční listině, na níž protokol odkazuje a jež je přílohou protokolu založenou ve správním spise, jsou oba svědci řádně uvedeni včetně identifikačních údajů a s označením jako svědci, je nepochybné, že prvním vyslechnutým svědkem byl Ing. Radek Mařík. Tento nedostatek v protokolu je vadou čistě formální a lze ji opravit postupem dle § 18 odst. 6 správního řádu. Z toho Rada ČTÚ dovozuje, že se nejedná o zásadní procesní vadu, jež by měla relevantní dopad na zákonnost správního řízení.

S ohledem na výše uvedené Rada ČTÚ dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nesprávné. Jelikož nebyla věc posouzena meritorně správním

orgánem I. stupně správně, je napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesprávné i ve výroku II. v přiznání náhrady nákladů řízení odpůrci. Správní orgán I. stupně v rámci nového projednání znovu rozhodne o náhradě nákladů řízení ve smyslu § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, přičemž zohlední i náklady účastníků řízení v řízení o rozkladu.

Rozhodnutí o rozkladu čj. ČTÚ-13 086/2017-603 ze dne 28. 6. 2017 nabylo právní moci dne 30. 6. 2017.

Dopisem ze dne 19. 7. 2017 správní orgán vyrozuměl jak navrhovatele, tak odpůrce o novém projednání věci a současně oba účastníky správního řízení vyzval ke sdělení a doložení dalších, nad rámec již dříve uvedených, skutečností významných pro nové projednání věci ve lhůtě 14 dnů od doručení vyrozumění.

K výše uvedené výzvě správního orgánu se navrhovatel vyjádřil dopisem ze dne 7. 8. 2017. Uvedl, že jedinou skutečností, kterou by se měl správní orgán nyní zabývat, je doručování sporných faktur a otázka počátku prodlení odpůrce. K tomu navrhuje provést důkaz spisem Okresního soudu v Lounech, sp. zn. 25 C 412/2010, ze kterého vyplyne, kdy byla odpůrci doručena žaloba a od kdy nejpozději došlo k prodlení se zaplacením sporných faktur. Odpůrce se k výzvě správního orgánu nevyjádřil.

Dopisem ze dne 10. 11. 2017 správní orgán vyrozuměl účastníky, že v novém projednání věci shromáždil podklady pro rozhodnutí a že mají možnost se s nimi seznámit, vyjádřit se k nim a ke způsobu jejich zjištění a případně navrhnout jejich doplnění. Této možnosti využil jen navrhovatel, který dne 29. 11. 2017 nahlédl do spisu.

Na základě shromážděných podkladů a po jejich posouzení správní orgán konstatuje **v novém projednání věci (dále jako „druhé nové projednání“)** následující.

Věcně i funkčně příslušným správním orgánem k projednání a rozhodnutí daného sporu je předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, neboť dle ustanovení § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích tento rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti nebo mezi těmito osobami a jinými podnikateli působícími v jiném členském státě, v jejichž prospěch existuje povinnost přístupu nebo propojení na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Tento závěr učinil i Krajský soud v Ústí nad Labem ve svém usnesení čj. 17 Co 414/2012-174 ze dne 4. 3. 2013, když rozsudek Okresního soudu v Lounech čj. 25 C 412/2010-134 ze dne 2. 3. 2012 ve výroci I. a III. zrušil a v uvedeném rozsahu řízení zastavil s tím, že tato část věci se po právní moci tohoto usnesení postupuje předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu k rozhodnutí. V odůvodnění předmětného usnesení soud uvedl, že je patrné, že se jedná o spor o cenu za službu ze smlouvy mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti na základě zákona o elektronických komunikacích, k jehož projednání není příslušný soud, ale předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu.

Z uvedeného usnesení je dále zřejmé, že krajský soud ve svém usnesení nezpochybnil výrok II. rozsudku Okresního soudu v Lounech, který se týkal zamítnutí žaloby v rozsahu celkové částky 2.546,50 Kč, neboť tato část výroku rozhodnutí nebyla napadena odvoláním odpůrce, a navrhovatel svého práva odvolání nevyužil. Tím část II. výroku uvedeného rozsudku Okresního soudu v Lounech nabyla samostatně právní moci, což je uvedeno i v doložce nabytí právní moci na uvedeném rozsudku. Navíc správní orgán uvádí, že o této části žaloby by nebyl oprávněn rozhodovat, neboť se netýká poskytování služeb elektronických komunikacích, což vyplývá i z ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR.

Závěr Krajského soudu v Ústí nad Labem o příslušnosti předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu k rozhodování uvedeného sporu potvrdil Nejvyšší soud České republiky ve svém usnesení čj. 23 Cdo 2669/2013-209 ze dne 29. 1. 2014, kterým odmítl dovolání navrhovatele proti postoupení věci k rozhodnutí příslušnému správnímu orgánu z důvodu, že

navrhovatel po celou dobu soudního řízení tvrdil, že požaduje po odpůrci plnění ze smlouvy, a nikoliv z titulu vydání bezdůvodného obohacení.

Právní vztah mezi účastníky řízení vznikl přede dnem 1. 1. 2014, kdy nabyl účinnosti zákon č. 89/2012 Sb. nový občanský zákoník. V přechodných ustanoveních tohoto nového občanského zákoníku je v § 3028 odst. 2 a 3 stanoveno, že jiné právní poměry než osobní, rodinné a věcné vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se řídí dosavadními právními předpisy. Konkludentně uzavřený smluvní vztah a nároky smluvních stran z něj vyplývající je tedy nutné posuzovat podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění platném a účinném v době uzavření konkludentní smlouvy v květnu 2008, tj. do 30. 6. 2008, do nabytí účinnosti zákona č. 384/2008, kterým se mění zákon č. 155/1998 Sb., o znakové řeči a o změně dalších zákonů a další související zákony (dále jako „starý občanský zákoník“). Vzhledem k tomu, že se jedná o obchodní vztah mezi podnikateli, je nutné smluvní vztah a nároky smluvních stran posoudit i podle zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění platném a účinném do dne 30. 6. 2008, tj. do nabytí účinnosti zákona č. 126/2008 Sb. kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o přeměnách obchodních společností a družstev (dále jako „obchodní zákoník“). Smluvní vztah je nutné současně posoudit podle zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění platném a účinném do dne 30. 6. 2010, tj. do nabytí účinnosti zákona č. 177/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jako „zákon o elektronických komunikacích“).

Ve sporném řízení vychází správní orgán, jak je uvedeno v § 141 odst. 4 správního řádu, z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navrhované důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.

Správní orgán ve druhém novém projednání vzal za svá dosud provedená dokazování spisem Okresního soudu v Lounech, sp. zn. 25 C 412/2010, dalšími listinami založenými ve spise a výslechy svědků a dokazování neopakoval. Účastníci ve druhém novém projednání neoznačili ani nedoložili žádné nové důkazy.

V řízení před správním orgánem navrhovatel požadoval úhradu za přístup k internetu za zdanitelné období leden, květen a červen 2009 jako plnění ze Smlouvy o vzájemné spolupráci původně uzavřené dne 1. 4. 2007 s právním předchůdcem navrhovatele, společností OHŘE MEDIA spol. s r. o., a vypovězené navrhovatelem ke dni 18. 6. 2009. Správní orgán v rozhodnutí ze dne 22. 5. 2015 vyhodnotil důkazní situaci tak, že platnost Smlouvy o vzájemné spolupráci skončila uplynutím tříměsíční výpovědní lhůty už v dubnu 2008, a to výpovědí odpůrce ze dne 25. 1. 2008. Výpověď smlouvy ze strany odpůrce byla projevem jeho vůle v daném smluvní vztahu s navrhovatelem už dále nepokračovat. Avšak správní orgán II. stupně v řízení a v rozhodnutí o rozkladu čj. ČTÚ-35 685/2015-603 ze dne 29. 9. 2015 dospěl na základě podkladů ve správním spise k závěru, že mezi navrhovatelem a odpůrcem poté, co skončil smluvní vztah na základě Smlouvy o vzájemné spolupráci ze dne 1. 4. 2007 uplynutím výpovědní lhůty v dubnu 2008, existoval od května 2008 konkludentní inominátní smluvní vztah a navrhovatelem požadované úhrady za zdanitelné období leden, květen a červen 2009 jsou smluvním peněžitým plněním za služby elektronických komunikací, o kterých na základě věcné příslušnosti rozhoduje správní orgán. Na tomto právním názoru správní orgán II. stupně setrval i v rozhodnutí o rozkladu čj. ČTÚ-13 086/2017-603 ze dne 28. 6. 2017. Správnímu orgánu I. stupně ve druhém novém projednání věci nezbylo nic jiného než tento závěr správního orgánu II. stupně respektovat.

Předmět Smlouvy o vzájemné spolupráci ze dne 1. 4. 2007, podle které navrhovatel poskytoval smluvní plnění do dubna 2008 a který byl podle výpovědi svědků navrhovatele totožný i pro konkludentní smlouvu pro navazující období, je sjednán tak, že navrhovatel bude poskytovat

odpůrci potřebnou konektivitu, maximálně v rozsahu 50 % konektivity společnosti OHŘE MEDIA spol. s r. o., umožní přístup odpůrci do své sítě a že obě smluvní strany budou vůči sobě plnit další vágně sjednané povinnosti. Správní orgán I. stupně v prvním novém projednání smlouvu považoval za zastřenou smlouvu o přístupu, která je neplatná jednak pro nedodržení zákonem stanovené písemné formy, jednak pro neurčitost jejího předmětu. Avšak správní orgán II. stupně v rozhodnutí o rozkladu čj. ČTÚ-13 086/2017-603 ze dne 28. 6. 2017 považoval konkludentní smlouvu za platnou, neboť podle jeho názoru smlouva nevyžaduje písemnou formu, sjednaný předmět smlouvy je pro smluvní strany jako odborné podnikatele určitý. Správnímu orgánu I. stupně ve druhém novém projednání věci nezbylo nic jiného než tento závěr správního orgánu II. stupně respektovat.

Odpůrce v prvním novém projednání zopakoval a doplnil svá tvrzení, že to byl on, kdo původní smluvní vztah s navrhovatelem vypověděl, že po skončení původního smluvního vztahu uplynutím výpovědní doby v dubnu 2008 nebyl s navrhovatelem v žádném smluvním vztahu (v písemném, ústním a ani konkludentním) a konektivitu od něj neodebíral, a že ji ani odebírat nemohl, protože v navazujícím období již měl uzavřenou smlouvu se společností Mach3net s.r.o., kterou si s dalším společníkem v lednu 2008 založili. Odpůrce doložil Smlouvu o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací mezi obchodní společnostmi Mach3net s.r.o. (zastoupena jednatelem Pavlem Bartošem) a odpůrcem ze dne 1. 7. 2008, Dohodu o ukončení smlouvy ze dne 20. 9. 2009 a Smlouvu o připojení do sítě Mach3net a mezinárodní sítě internet a zajištění přístupu k nim č. 09001 mezi společnostmi Mach3net s.r.o. (zastoupena jednatelem Petrem Žáčkem) a odpůrcem ze dne 20. 9. 2009. Správnímu orgánu je z jeho činnosti známo, že při výkonu komunikačních činností je běžnou praxí, že fyzická osoba – podnikatel si založí obchodní společnost, zajišťování sítí a poskytování služeb zprvu kombinuje v obou formách podnikání a později své aktivity fyzické osoby – podnikatele převede na svou společnost. Důvody pro takový postup jsou různé – od lepšího přístupu právnické osoby k cizím zdrojům, přes snížení daňové zátěže fyzické osoby – podnikatele, až po eliminaci rizika fyzické osoby – podnikatele, která za své podnikání ručí celým svým majetkem. V rozhodnutí o rozkladu čj. ČTÚ-13 086/2017-603 ze dne 28. 6. 2017 správní orgán II. stupně dospěl k závěru, že předložená smlouva ze dne 1. 7. 2008 je nevěrohodná, neboť odpůrce v pozici jednatele právnické osoby uzavřel smlouvu sám se sebou jako OSVČ. Správnímu orgánu I. stupně ve druhém novém projednání věci nezbylo nic jiného než tento závěr správního orgánu II. stupně respektovat.

Podle závěru správního orgánu II. stupně je nevěrohodnost uvedené smlouvy podpořena i tím, že tuto smlouvu se společností Mach3net s.r.o. odpůrce uzavřel jako účastník, přičemž na základě této smlouvy nemohl poskytovat služby třetím osobám. Z obsahu této smlouvy nelze dospět k jejímu podřazení pod smlouvu obdobného typu, jaká byla uzavřena s navrhovatelem, ale že se jedná o účastnickou smlouvu, na jejímž základě si odpůrce sám sobě poskytoval službu připojení k internetu. Správní orgán ve druhém novém projednání vzal v úvahu, že svědek navrhovatele pan Ing. Štěpán Beneš při jednání Okresního soudu v Lounech dne 24. 2. 2012 vypověděl, že „stávající zákazníci žalovaného podepisovali smlouvy s nově vzniklou společností Mach3Net“. Společnost Mach3net s.r.o. podle výpisu z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze (odd. C, vl. č. 206692) vznikla dne 21. 1. 2008. Správní orgán uvedenou část výpovědi svědka navrhovatele nyní ve druhém novém projednání vyhodnotil tak, že v období následujícím po ukončení původní písemné smlouvy s navrhovatelem v dubnu 2008 služby původním zákazníkům odpůrce místo odpůrce poskytovala společnost Mach3net s.r.o., takže odpůrce konektivitu (tj. přístup do sítě navrhovatele) od navrhovatele pro své zákazníky nepotřeboval, a tudíž neměl vůli ji dále od navrhovatele odebírat. Účastnickou smlouvou ze dne 1. 7. 2008 si odpůrce zajistil od společnosti Mach3net s.r.o. připojení k internetu pro svou potřebu. Avšak vzhledem k tomu, že správní orgán II. stupně za dané důkazní situace v rozhodnutí o rozkladu čj. ČTÚ-13 086/2017-603 ze dne 28. 6. 2017 dospěl k závěru, že odpůrce pro období po ukončení původní písemné smlouvy konektivitu od navrhovatele nadále odebíral, správnímu orgánu I. stupně nezbylo ve druhém novém projednání věci nic jiného, než tento závěr správního orgánu II. stupně respektovat.

Správní orgán II. stupně v rozhodnutí o rozkladu čj. ČTÚ-35 685/2015-603 ze dne 29. 9. 2015 dospěl k závěru, že dlouhodobá akceptace a provádění plateb za navrhovatelem vystavované (nesporné) faktury potvrzují, že se odpůrce ke službě i k ceně přihlásil. Nárok navrhovatele na zaplacení sporných faktur se podle názoru správního orgánu I. stupně nemůže odvíjet od vystavení nebo doručení faktur nebo od placení jiných (nesporných) faktur, ale navrhovatel musí prokázat uskutečnění účtovaného plnění. V prvním novém projednání dva svědci navrhovatele, pan Ing. Štěpán Beneš a pan Radek Úlehla, při ústních jednáních vypověděli, že navrhovatel konektivitu odpůrci dodával i ve sporných obdobích, zatímco dva svědci odpůrce, pan Ing. Radek Mařík a pan Ing. David Evan, vypověděli, že nikoliv. Správní orgán i nyní vzal v úvahu, že svědek navrhovatele pan Ing. Štěpán Beneš při ústním jednání konaném dne 28. 6. 2016 vypověděl, že „poskytování konektivity odpůrci nelze nijak prokázat, ani teď, ani to nebylo možné v letech 2009 až 2010“. Pokud se navrhovatel nepodařilo prokázat, že plnění účtované odpůrci spornými fakturami mu také řádně dodal, nemá podle názoru správního orgánu I. stupně na zaplacení sporných faktur nárok. Avšak správní orgán II. stupně v rozhodnutí o rozkladu čj. ČTÚ-13 086/2017-603 ze dne 28. 6. 2017 opět dospěl k závěru, že úhradou ostatních (nesporných) faktur byla dostatečně prokázána existence smluvního vztahu mezi navrhovatelem a odpůrcem a že poskytování služeb potvrdili i svědci. Správní orgán II. stupně v tomto rozhodnutí rovněž odmítl, že by odpůrce mohl platit některé faktury jako tzv. „výpalné“, neboť argumenty odpůrce, jím doložené pravomocné rozsudky a ostatní listiny, jakož i výpověď svědka odpůrce pana Ing. Maříka, považuje za zkreslující, protože narušují časovou osu událostí a spojují události, které od sebe dělí několik měsíců. Přitom je obvyklé, že předtím, než negativní projevy nekonformního konkurenčního boje, které vyústí až do poškozování majetku, dobrého jména a cti jednoho ze soutěžitelů, vyjdou veřejně najevo v soudních sporech a v přestupkových řízeních, se po různé dlouhou dobu dějí skrytě.

Navrhovatel po celé správní řízení neprokázal, že by sporné faktury byly odpůrci vystaveny v grafické a obsahové podobě stejné jako ostatní (nesporné, uhrazené) faktury, tj. včetně např. razítka a podpisu navrhovatele, ani že byly odpůrci odeslány a doručeny. Správní orgán II. stupně v rozhodnutí o rozkladu čj. ČTÚ-13 086/2017-603 ze dne 28. 6. 2017 dospěl k závěru, že navrhovatel musí prokázat, že neuhrazené faktury byly součástí předžalobní upomínky, jež byla dne 14. 1. 2009 doručena odpůrci, a dále, jelikož navrhovatel neprokázal, že faktury odpůrci odeslal, a odpůrce jejich doručení rozporuje, že je nutno vázat okamžik vzniku prodlení odpůrce i ve smyslu citované judikatury na prokazatelné doručení faktur odpůrci.

Navrhovatel v druhém novém projednání věci neprokázal, že by sporné faktury byly součástí předžalobní upomínky. Ve svém vyjádření ze dne 7. 8. 2017 uvedl, že za kvalifikovanou upomínku je považována žaloba věřitele na plnění proti dlužníkovi a její doručení dlužníkovi znamená, že dlužník bylo o plnění věřitelem požádán. K prodlení se zaplacením sporných faktur tak podle navrhovatele došlo nejpozději doručením žaloby odpůrci. K prokázání data doručení žaloby odpůrci navrhl provést důkaz spisem Okresního soudu v Lounech.

Správní orgán tedy za doručení sporných faktur odpůrci považuje den, kdy byl odpůrci Okresním soudem v Lounech doručen stejnopis žaloby. Podle doručky založené ve spise Okresního soudu v Lounech byl platební rozkaz spolu s žalobou doručen odpůrci dne 8. 11. 2010. Podle údajů uvedených na sporných fakturách je splatnost faktur 21 dní, takže správní orgán považuje den 29. 11. 2010 za poslední den splatnosti faktur doručených prostřednictvím žaloby. Prodlení s placením sporných faktur tak počíná dnem 30. 11. 2010.

Podle § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku a kterým se stanoví minimální výše nákladů spojených s uplatňováním pohledávky, ve znění nařízení vlády č. 33/2010 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb., výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro poslední den kalendářního pololetí, které předchází kalendářnímu pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o sedm procentních bodů. Roční sazba úroků z prodlení ode dne 30. 11. 2010 činí 7,75 % (tj. repo sazba

ke dni 30. 6. 2010 ve výši 0,75 % + 7 procentních bodů) a je nemění se po celou dobu trvání prodlení.

Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání. Smyslem § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu je, aby se při posouzení konkrétní věci prosadil právní názor, který za zjištěného skutkového stavu vyslovil odvolací správní orgán v rozhodnutí, jímž zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně právě proto, že se s tam uvedeným právním názorem správního orgánu I. stupně neztotožnil. Proto, aby bylo zajištěno, že právní závěry odvolacího správního orgánu budou v dalším řízení správním orgánem I. stupně respektovány (nebudou pominuty), stanoví právní úprava, že právním názorem vysloveným odvolacím správním orgánem ve zrušujícím rozhodnutí je správní orgán I. stupně v novém projednání vázán. Uvedená vázanost právním názorem odvolacího správního orgánu neplatí pouze v případě, kdy došlo v dalším řízení ke změně skutkového základu, z něhož odvolací správní orgán při zaujetí (závazného) právního názoru vycházel. Právní názor obsažený ve zrušujícím rozhodnutí odvolacího správního orgánu totiž nutně vychází z určitého skutkového základu, jehož východiskem bylo dokazování v řízení před správním orgánem I. stupně. Tento skutkový základ se však může v řízení, které následuje po zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v různých směrech změnit. Je přirozené, že takto se může změnit skutkový základ, z něhož vycházel právní názor odvolacího správního orgánu. Tehdy již nelze dovozovat, že na základě takto změněného skutkového stavu je správní orgán I. stupně vázán právním názorem odvolacího správního orgánu. Závaznost právního názoru odvolacího správního orgánu se proto v dalším řízení uplatní za předpokladu, že se po zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezmění skutkový základ věci natolik, že je vyloučena aplikace právního názoru odvolacího správního orgánu na nová skutková zjištění a na nový skutkový závěr ve věci.

Správní orgán v druhém novém projednání věci musel respektovat závazné právní názory správního orgánu II. stupně vyslovené v jeho rozhodnutí o rozkladu čj. ČTÚ-13 086/2017-603 ze dne 28. 6. 2017, když na straně účastníků řízení nedošlo ke změně tvrzení ani nebyly předloženy nové důkazy ve věci.

K výroku II. tohoto rozhodnutí správní orgán uvádí, že při rozhodování o nákladech řízení postupuje předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu podle § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích tak, že přizná účastníku řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku řízení, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků řízení nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může mu předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu. Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu přizná náhradu nákladů řízení v plné výši účastníkovi také v případě, že byl pro chování dalšího účastníka řízení vzat zpět návrh, který byl účastníkem podán důvodně.

Ve správním řízení byl navrhovatel plně úspěšný. Přiznaná náhrada nákladů řízení navrhovateli uvedená v části II. výroku tohoto rozhodnutí náleží jednak z titulu náhrady za zaplacený správní poplatek ve výši 3.055 Kč, jednak z titulu náhrady nákladů právního zastoupení.

Podle § 10 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, se při zastupování ve správním řízení, včetně řízení o přestupcích nebo o jiných správních deliktech, považuje za tarifní hodnotu částka 5.000 Kč, přičemž ve spojení s § 7 téže vyhlášky je sazba mimosmluvní

odměny za jeden úkon právní služby 1.000 Kč. Na základě uvedeného, kdy byl úspěšný ve věci navrhovatel, přiznává správní orgán navrhovateli náhradu nákladů řízení za právní zastoupení za 13 úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (příprava a převzetí právního zastoupení, podání ze dne 8. 2. 2015 – odpověď na výzvu správního orgánu, účast na ústním jednání dne 12. 3. 2015 v trvání 0:55 hod., blanketní rozklad ze dne 8. 6. 2015, vyjádření v prvním novém projednání ze dne 18. 11. 2015, replika ze dne 5. 1. 2016 k novým důkazním návrhům odpůrce, vyjádření ze dne 22. 2. 2016 k výzvě správního orgánu, účast na ústním jednání dne 20. 4. 2016 v trvání 2:30 hod., podání ze dne 11. 5. 2016 s návrhem nových důkazů, účast na ústním jednání dne 28. 6. 2016 v trvání 2 hod., vyjádření ze dne 19. 7. 2016 k výzvě správního orgánu, účast na ústním jednání dne 25. 7. 2016 v trvání 0:45 hod., rozklad ze dne 9. 2. 2017) a 2 úkony právní služby podle § 11 odst. 3 advokátního tarifu (seznámení s podklady pro rozhodnutí dne 26. 9. 2016 v trvání 0:30 hod. a dne 29. 11. 2017 v trvání 0:20 hod. – analogicky k § 11 odst. 1 písm. f), tj. k prostudování spisu při skončení vyšetřování, a to každé započaté dvě hodiny).

Správní orgán navrhovateli přiznal za 15 úkonů právní služby celkem 15.000 Kč, dále náhradu hotových výdajů ve výši 4.500 Kč za 15 úkonů právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a DPH ve výši 4.095 Kč. Právní zástupce odpůrce prokázal správnímu orgánu, že je plátcem DPH (Osvědčení o registraci k DPH ze dne 4. 12. 2012 čj. 330712125/002901109579 Finančního úřadu pro Prahu 2 bylo přílohou podání navrhovatele ze dne 4. 8. 2016). Náhrada nákladů právního zastoupení navrhovatele, který měl ve věci plný úspěch, činí 23.595 Kč.

Správní orgán navrhovateli nepřiznal jako neúčelnou náhradu nákladů právního zastoupení za 5 úkonů právní služby (vyjádření ze dne 23. 2. 2015 k podání odpůrce – opakuje argumenty již uvedené ve spise soudu, vyjádření ze dne 19. 3. 2015 k ústnímu jednání – odkazuje na svá dřívější podání u soudu, vyjádření ze dne 16. 4. 2015 – znovu opakuje dosavadní argumenty a odkazuje na závěry soudu, doplnění rozkladu ze dne 2. 7. 2015 – navrhovateli nic nebránilo podat řádně odůvodněný rozklad namísto rozkladu blanketního, vyjádření ze dne 7. 8. 2017 – jen cituje pasáže z rozhodnutí o rozkladu), které k posouzení věci nepřinesly nic nového, neboť opakují argumenty odpůrce už mnohokrát vznesené v předchozím soudním i v nynějším správním řízení.

S ohledem na výše uvedené jsem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat rozklad ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí k Radě Českého telekomunikačního úřadu, prostřednictvím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu.

Rozklad je možno učinit písemně na adresu: Český telekomunikační úřad, odbor legislativní a právní, pošt. přihrádka 02, 225 02 Praha 025, nebo ústně do protokolu. Písemné vyhotovení rozkladu se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis.

Rozklad lze podat rovněž přímo do datové schránky Českého telekomunikačního úřadu: a9qaats nebo na adresu: podatelna@ctu.cz v případě, kdy účastník disponuje uznávaným elektronickým podpisem.

Ing. Mgr. Jaromír Novák v. r.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu

Otisk úředního razítka

Za správnost: Romana Davidová, 1. 3. 2018
Vypraveno dne 1. 3. 2018